

**INFORMACJA O DZIAŁALNOŚCI
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU
ADMINISTRACYJNEGO W OPOLU
W ROKU 2017**

Opole, styczeń 2018 r.

Spis treści

1.	Wpływ spraw i sposób ich załatwienia	str. 3
2.	Orzecznictwo	
2.1	Wybrane zagadnienia z orzecznictwa w sprawach zobowiązań podatkowych	str. 13
2.2	Wybrane zagadnienia z orzecznictwa w sprawach ogólnoadministracyjnych	str. 22
2.3	Funkcjonowanie instytucji postępowania mediacyjnego, uproszczonego i prawa pomocy	str. 51
3.	Działalność pozaorzecznicza	str. 55
4.	Dane teleadresowe	str. 57
5.	Wykaz tabel	str. 60

Wpływ spraw i sposób ich załatwienia

Informacja o działalności Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu w roku 2017 stanowi podsumowanie rocznej działalności orzeczniczej Sądu poprzez przedstawienie wybranych zagadnień stanowiących przedmiot rozstrzygania w wydziałach orzeczniczych oraz omówienie ruchu spraw. W tym zakresie dokonano stosownych analiz wpływu i załatwień spraw oraz ocen porównawczych z rokiem ubiegłym.

W ramach struktury organizacyjnej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu działają dwa wydziały orzecznicze, Wydział Informacji Sądowej, Oddział Finansowo – Budżetowy a także Oddział Administracyjno – Gospodarczy i Spraw Ogólnych.

W dniu 1 stycznia 2017 r. w Sądzie było 13 etatów sędziowskich – orzekało dwóch sędziów NSA oraz 11 sędziów WSA. Zatrudnionych było również 3 referendarzy sądowych oraz 44 urzędników i pracowników obsługi.

Przechodząc do szczegółowej analizy ruchu spraw należy wskazać, że dotyczy ona wpływu i załatwień skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwów od decyzji, a także skarg na bezczynność i przewlekłość postępowania organów. Nie brano pod uwagę spraw (wniosków) zarejestrowanych w repertorium SO, których w 2017 r. wpłynęło 27, w tym do Wydziału I – 9: 7 wniosków o przyznanie prawa pomocy, 1 o wymierzenie organowi grzywny i 1 o umorzenie mandatu karnego, a do Wydziału II – 18 wniosków: 8 o przyznanie prawa pomocy, 1 o wyłączenie sędziego, 6 o wymierzenie organowi grzywny, 2 w przedmiocie sporu o własność oraz 1 o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji. Zaległość z poprzedniego okresu sprawozdawczego wynosiła 3 wnioski. W obu wydziałach orzeczniczych, rozpoznano i załatwiono 28 wniosków, a 2 pozostały do załatwienia na następny okres. Powyższe dane były uwzględniane jedynie przy obliczaniu średniego miesięcznego wpływu, czasu oczekiwania na rozpoznanie sprawy i załatwienia przez sędziego.

Należy również wskazać, że w związku z wejściem w życie z dniem 1 marca 2017 r. ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1948) zniesione zostały dotychczasowe organy, takie jak: 1) Generalny Inspektor Kontroli Skarbowej; 2) SzeF Służby Celnej; 3) dyrektorzy izby skarbowych; 4) dyrektorzy izb celnych; 5) dyrektorzy urzędów kontroli skarbowej; 6) naczelnicy urzędów celnych, a w ich miejsce ustanowione zostały organy Krajowej Administracji Skarbowej, takie jak: 1) SzeF Krajowej Administracji Skarbowej; 2) dyrektor

Krajowej Informacji Skarbowej; 3) dyrektor izby administracji skarbowej; 4) naczelnik urzędu celno-skarbowego. W związku z tymi zmianami, w niniejszym opracowaniu, dane statystyczne dotyczące aktów i czynności wydawanych przez Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Opolu są sumą orzeczeń wydawanych przez Dyrektora Izby Skarbowej w Opolu, Dyrektora Izby Celnej w Opolu oraz Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Opolu.

W 2017 r. wpłynęło łącznie do obu Wydziałów 1290 skarg. W tej liczbie mieści się 1130 skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwów od decyzji, a także 160 skarg na bezczynność i przewlekłość postępowania organów. Z poprzedniego okresu sprawozdawczego pozostało do rozpoznania 269 spraw, w tym 14 na bezczynność i przewlekłość postępowania organów. Łącznie do załatwienia było 1559 skarg. W porównaniu do roku ubiegłego nastąpił wzrost ogólnego wpływu spraw do Sądu o 1,57%.

Sędziowie rozpoznali i załatwili na rozprawach oraz posiedzeniach niejawnych 1269 skarg, co stanowi 81,4% ogólnej liczby skarg do załatwienia, w tym 1113 skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwów od decyzji, a także 156 skarg na bezczynność i przewlekłość postępowania organów. Łącznie na rozprawach rozpoznano 655 spraw, a na posiedzeniach niejawnych 614 spraw.

Wydział I

Do właściwości Wydziału I należą sprawy z zakresu zobowiązań podatkowych, cen, ubezpieczeń majątkowych, spraw kapitałowych i bankowości, finansów publicznych oraz sprawy celne, a także sprawy z zakresu skarg na uchwały organów jednostek samorządowych, skarg organów nadzoru na uchwały organów jednostek samorządowych, rozstrzygnięć nadzorczych, prawa miejscowego organów rządowych, sporów kompetencyjnych, wykonania orzeczeń Sądu, interpretacji podatkowych i innych interpretacji, bezczynności organów administracji publicznej oraz przewlekłości postępowania administracyjnego jeżeli ich przedmiot dotyczy dziedzin wymienionych powyżej.

Według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r. orzekało w tym Wydziale 6 sędziów – jeden sędzia NSA i pięciu sędziów WSA. Zatrudniony był 1 referendarz sądowy, trzech asystentów sędziego oraz 6 urzędników sądowych. Faktyczna obsada sędziowska wyniosła 4,79 etatu z uwagi, m.in. na delegację sędziego do orzekania w NSA (w Izbie Finansowej – przez 3 miesiące w wymiarze 1 sesji).

Do Wydziału I wpłynęło 507 spraw, w tym 497 skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwów od decyzji, a także 10 skarg na bezczynność i przewlekłość postępowania organów. Oznacza to nieznaczny spadek wpływu o 16 spraw w porównaniu z rokiem 2016. Średni miesięczny wpływ na sędziego wyniósł 86 spraw, a uwzględniając obsadę faktyczną średnie obciążenie wpływem na osobę wyniosło 107,72 sprawy. Zaległość z poprzedniego roku wynosiła 122 sprawy. Łącznie do załatwienia było 629 skarg.

Do dnia 31 grudnia 2017 r., sędziowie rozpoznali i załatwili łącznie na rozprawach oraz posiedzeniach niejawnych 524 skargi z 629 ogólnej liczby skarg do załatwienia w tym Wydziale. Na rozprawach załatwiono łącznie 271 spraw, co stanowi 21,4% ogólnej liczby załatwień skarg w całym Sądzie. W 70 przypadkach skargę uwzględniono, co stanowi 10,7% załatwionych skarg na rozprawach w całym Sądzie, w 195 sprawach skargę oddalono (29,8%), a 6 skarg załatwiono w inny sposób (0,9%). Natomiast na posiedzeniach niejawnych załatwiono łącznie 253 sprawy (19,9% ogólnej liczby załatwień skarg w całym Sądzie). W 21 przypadkach skargę uwzględniono, co stanowi 3,4% załatwionych skarg na posiedzeniach niejawnych, w 106 sprawach skargę oddalono (17,3%), w 117 przypadkach skargę odrzucono (19,1%), a 9 skarg załatwiono w inny sposób (1,5%). Postępowanie zawieszono w 10 sprawach. Od wydanych orzeczeń wpłynęło 178 skarg kasacyjnych, przy czym 17 zostało odrzuconych przez Sąd.

Średni czas oczekiwania na załatwienie sprawy w 2017 r. wyniósł 2,4 miesiąca i w porównaniu do poprzedniego okresu sprawozdawczego uległ skróceniu o ok. 0,5 miesiąca.

Sędziowie opanowali wpływ skarg w 103,4% (załatwiono 103,4% skarg w odniesieniu do liczby wpływu skarg w tym Wydziale w 2017 r.). Średnie załatwienie na sędziego wyniosło 107,72 spraw, a uwzględniając obsadę faktyczną – 110,02 spraw.

Nierozpoznanych pozostało 105 skarg, w tym licząc od daty pierwszego wpływu skargi do Sądu i uwzględniając poszczególne przedziały czasowe, na rozpoznanie oczekują: w przedziale powyżej 3 do 6 miesięcy - 32 skargi, powyżej 6 do 12 miesięcy – 7 skarg, powyżej 12 miesięcy do 2 lat – 7 skarg, powyżej 2 do 3 lat – 3 skargi i powyżej 3 lat – 1 skarga.

Podsumowując pracę Wydziału I należy stwierdzić, że zaległość na koniec roku 2017 w porównaniu do roku 2016 zmniejszyła się o 17 spraw.

Wydział II

Do właściwości Wydziału II należą sprawy z zakresu budownictwa, dróg, kolei, lotnictwa, żeglugi, działalności gospodarczej, ludności, geologii i górnictwa, gospodarki mieniem, energetyki, gospodarki wodnej, komunalizacji mienia, geodezji i kartografii, środowiska, edukacji, zagospodarowania przestrzennego, rolnictwa i leśnictwa, uprawnień do wykonywania określonych czynności i zajęć, wyłączeń, pracy, zdrowia, spraw mieszkaniowych, jakości, obronności, telemediów, samorządu terytorialnego, cudzoziemców, kościołów, przejęcia mienia, broni i materiałów wybuchowych, pomocy społecznej, zatrudnienia, kombatanów, kultury fizycznej, kultury i sztuki, własności przemysłowej, ochrony danych osobowych, informacji publicznej, ochrony informacji niejawnych, świadczeń w drodze wyjątku, funduszy emerytalnych, ubezpieczeń zdrowotnych, lustracji oraz subwencji unijnych, funduszy strukturalnych i regulacji rynków branżowych, a także sprawy z zakresu egzekucji administracyjnej świadczeń niepieniężnych, skarg na uchwały organów jednostek samorządowych, skarg organów nadzoru na uchwały organów jednostek samorządowych, rozstrzygnięć nadzorczych, prawa miejscowego organów rządowych, sporów kompetencyjnych, wykonania orzeczeń Sądu, interpretacji podatkowych i innych interpretacji, bezczynności organów administracji publicznej oraz przewlekłości postępowania administracyjnego jeżeli ich przedmiot dotyczy dziedzin wymienionych powyżej.

Według stanu na dzień 31 grudnia 2017 orzekało w tym Wydziale 7 sędziów – jeden sędzia NSA oraz 6 sędziów WSA. Zatrudnionych było 2 referendarzy sądowych, 4 asystentów sędziego oraz 7 urzędników sądowych. Faktyczna obsada sędziowska wyniosła 5,69 etatu z uwagi, m.in. na delegacje sędziów do orzekania w NSA w Izbie Ogólnoadministracyjnej (1 sędzia przez cały rok orzekał w wymiarze dwóch sesji, 3 sędziów oddelegowanych było na 1 sesję).

W Wydziale zarejestrowano 783 sprawy, w tym 633 skargi na akty i inne czynności oraz sprzeciwów od decyzji, a także 150 skarg na bezczynność i przewlekłość postępowania organów. Oznacza to wzrost wpływu o 36 spraw w porównaniu z poprzednim okresem sprawozdawczym. Średni miesięczny wpływ na sędziego wyniósł po 114,43 spraw, a uwzględniając obsadę faktyczną średnie obciążenie wpływem na osobę wyniosło 140,77 spraw. Zaległość z poprzedniego okresu wynosiła 147 spraw, w tym 14 na bezczynność i przewlekłość postępowania organów. Łącznie do załatwienia było 930 skarg.

Do dnia 31 grudnia 2017 r., sędziowie rozpoznali i załatwili łącznie na rozprawach oraz posiedzeniach niejawnych 745 skarg z ogólnej liczby 930 skarg do załatwienia w tym Wydziale. Na rozprawach załatwiono łącznie 384 sprawy, co stanowi 30,3% ogólnej liczby załatwień skarg w całym Sądzie, natomiast na posiedzeniach niejawnych załatwiono 361 spraw (28,4% ogólnej liczby załatwień skarg w całym Sądzie). W 127 sprawach uwzględniono skargę, co stanowi 19,4% załatwionych skarg na rozprawach w całym Sądzie, w 242 sprawach skargę oddalono (36,9%), 12 skarg odrzucono (1,8%), a 3 skargi załatwiono w inny sposób (0,5%). Na posiedzeniach niejawnych w 154 sprawach skargę odrzucono, co stanowi 25,1% załatwionych skarg na posiedzeniach niejawnych, 67 skarg oddalono (10,9%), 101 skarg uwzględniono (16,4%), a 39 skarg załatwiono w inny sposób (6,4%). Postępowanie zawieszono w 6 sprawach. Od wydanych orzeczeń wpłynęło 260 skarg kasacyjnych, przy czym 28 z nich zostało odrzuconych przez Sąd.

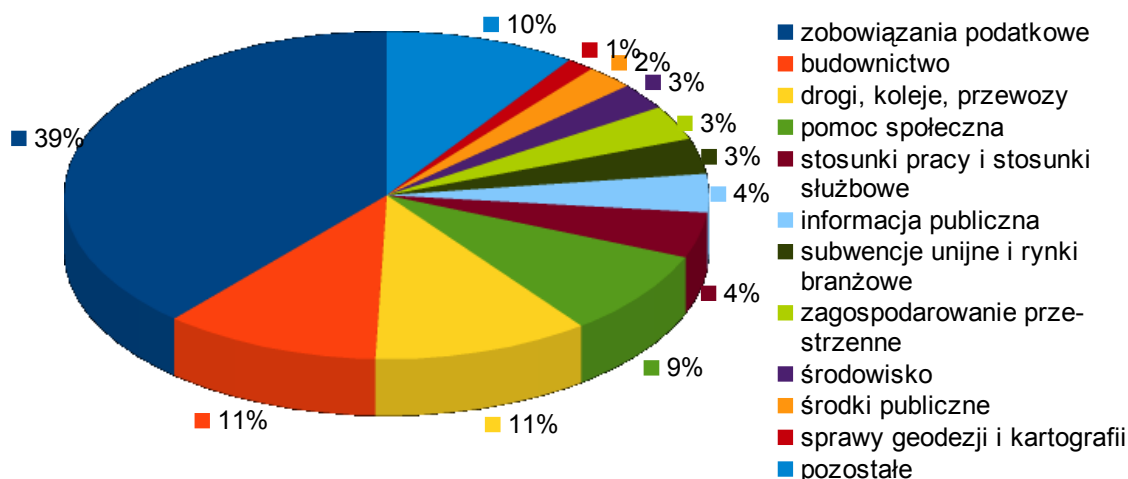
Średni czas oczekiwania na załatwienie sprawy w 2017 r. wyniósł 2,8 miesiąca i utrzymał się na podobnym poziomie w porównaniu do poprzedniego okresu sprawozdawczego.

Sędziowie opanowali wpływ skarg w 95,1% (załatwiono 95,1% skarg w odniesieniu do liczby wpływu skarg w tym Wydziale w 2017 r.). Średnie załatwienie na sędziego wyniosło 140,77 spraw, a uwzględniając obsadę faktyczną 133,04 sprawy.

Do załatwienia pozostało 185 skarg, w tym licząc od daty pierwszego wpływu skargi do Sądu i uwzględniając poszczególne przedziały czasowe, na rozpoznanie oczekuje: w przedziale powyżej 3 do 6 miesięcy - 51 skarg, w przedziale powyżej 6 do 12 miesięcy – 10 skarg oraz powyżej 12 miesięcy do 2 lat – 3 skargi.

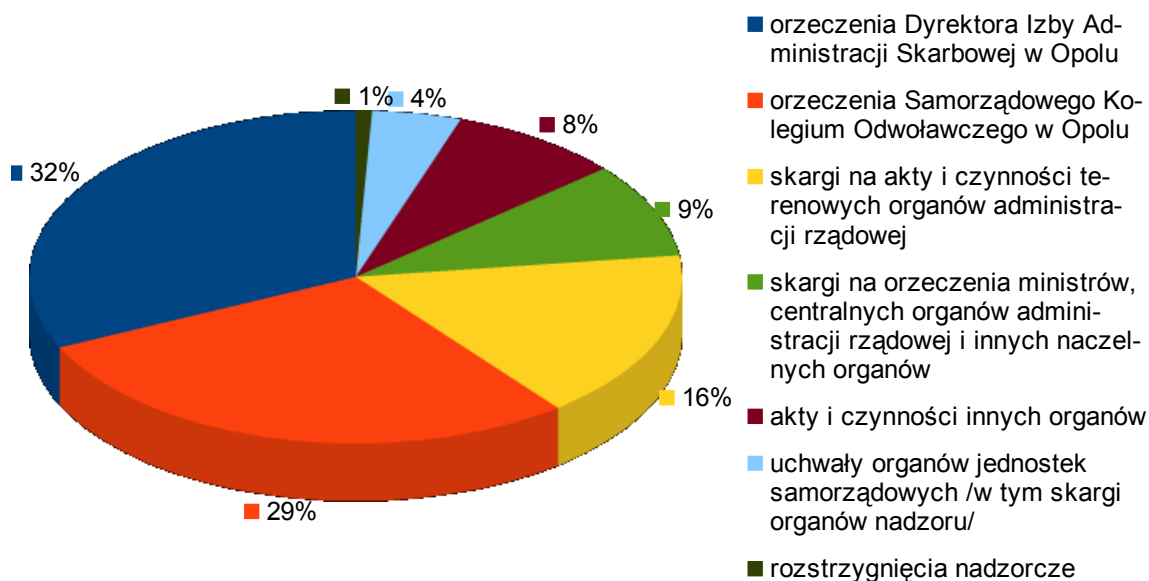
Podsumowując pracę Wydziału II należy stwierdzić, że zaległość na koniec roku 2017 zwiększyła się o 38 spraw w porównaniu do poprzedniego okresu sprawozdawczego.

Dokonując analizy wpływu spraw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu w 2017 r., należy wskazać, że wpływ skarg w ujęciu przedmiotowym kształtował się następująco: zobowiązania podatkowe (475), budownictwo (134), drogi, koleje, przewozy (134), pomoc społeczna (105), stosunki pracy i stosunki służbowe (55), informacja publiczna (47), subwencje unijne i rynki branżowe (43), zagospodarowanie przestrzenne (42), środowisko (32), środki publiczne (30), sprawy geodezji i kartografii (21), działalność gospodarcza (19), oświata (18), zatrudnienie i sprawy bezrobocia (17), pozostałe (118). **[wykres 1]**

Wykres 1. Wpływ skarg w ujęciu przedmiotowym

Największa liczba skarg została złożona na orzeczenia Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Opolu (361). Następnie, najliczniej zaskarżane były orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Opolu (324). Poza tym, wniesiono 186 skarg na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej, 104 skargi na orzeczenia ministrów, centralnych organów administracji rządowej i innych naczelnych organów oraz 96 aktów i czynności innych organów. Zaskarżono 50 uchwał organów jednostek samorządowych /w tym 10 skarg organów nadzoru/ oraz 9 rozstrzygnięć nadzorczych. **[wykres 2]**

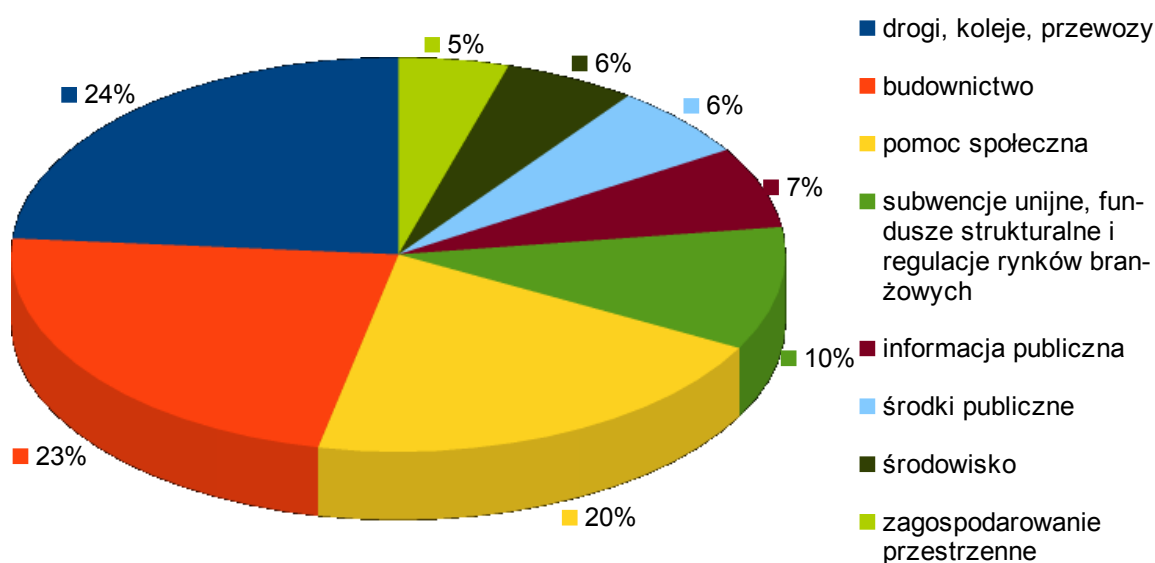

Wykres 2. Wpływ skarg ze względu na organ wydający zaskarżone orzeczenie

Analizując załatwienia spraw w Sądzie w roku 2017 można zauważyć, że najliczniejszą grupę spraw spośród załatwionych wyrokiem w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Opolu stanowią sprawy podatkowe – 38,9%. W tym zakresie rozpoznano 361 skarg, uwzględniając 71.

Następnie najczęściej rozpoznawane były sprawy w przedmiocie:

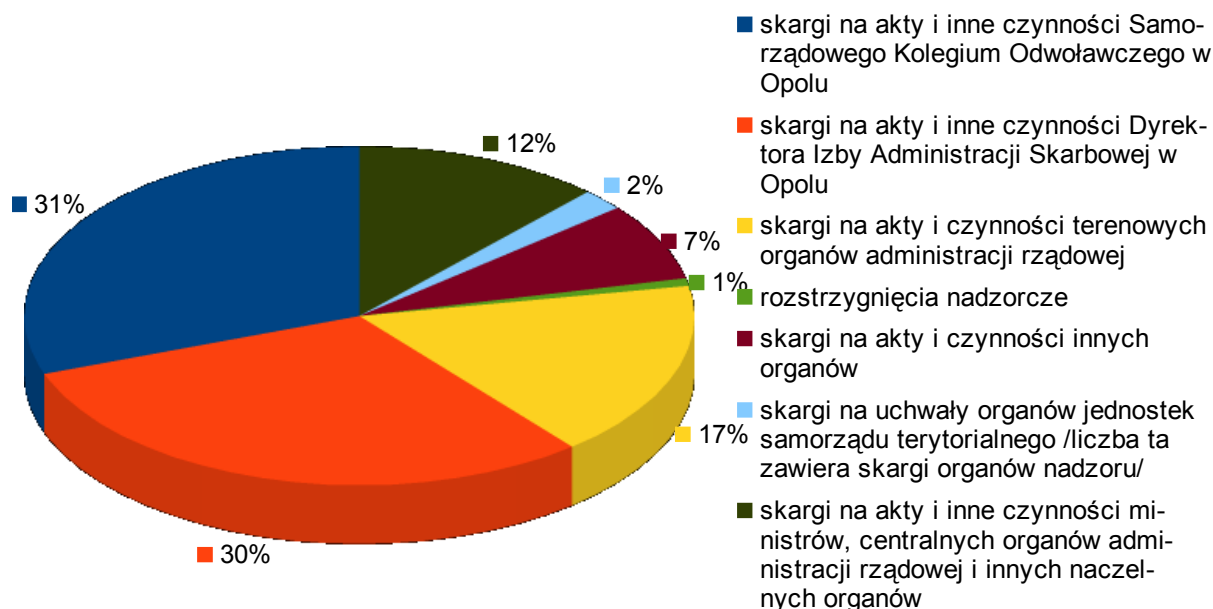
- dróg, kolei, przewozów, które stanowią 11,1% spraw. Rozstrzygnięto 103 sprawy, w tym uwzględniono 53 skarg;
- budownictwa, które stanowią 10,8% spraw. Rozstrzygnięto 100 spraw, w tym uwzględniono 50 skarg;
- pomocy społecznej, które stanowią 9,6% spraw. Rozstrzygnięto 89 spraw, w tym uwzględniono 10 skarg;
- subwencji unijnych, funduszy strukturalnych i regulacji rynków branżowych, które stanowią 4,7% spraw. Rozstrzygnięto 44 spraw, w tym uwzględniono 19 skarg;
- informacji publicznej, które stanowią 3,1% spraw. Rozstrzygnięto 29 spraw, w tym uwzględniono 21 skarg;
- środków publicznych, które stanowią 2,8% spraw. Rozstrzygnięto 26 spraw, w tym uwzględniono 15;
- środowiska, które stanowią 2,6% spraw. Rozstrzygnięto 24 sprawy, w tym uwzględniono 11;
- zagospodarowania przestrzennego, które stanowią 2,2% spraw. Rozstrzygnięto 20 spraw, w tym uwzględniono 6. **[wykres 3]**

Wykres 3. Najczęściej rozpatrywane sprawy w ujęciu przedmiotowym

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu w 2017 r. załatwił wyrokiem:

- 251 skarg na akty i inne czynności Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Opolu, w tym skargę uwzględniono w 54 przypadkach (21,5%);
- 250 skarg na akty i inne czynności Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Opolu, w tym skargę uwzględniono w 58 przypadkach (23,2%);
- 139 skarg na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej, w tym skargę uwzględniono w 63 przypadkach (45,3%);
- 98 skarg na akty i inne czynności ministrów, centralnych organów administracji rządowej i innych naczelných organów, w tym skargę uwzględniono w 25 przypadkach (25,5%);
- 61 skarg na akty i czynności innych organów, w tym uwzględniono skargę w 30 przypadkach (49,2%);
- 17 skarg na uchwały organów jednostek samorządu terytorialnego /liczba ta zawiera 4 skargi organów nadzoru/, w tym skargę uwzględniono w 8 przypadkach (47,1%);
- 6 rozstrzygnięć nadzorczych, w tym skargę uwzględniono w 3 przypadkach (50,0%). **[wykres 4]**

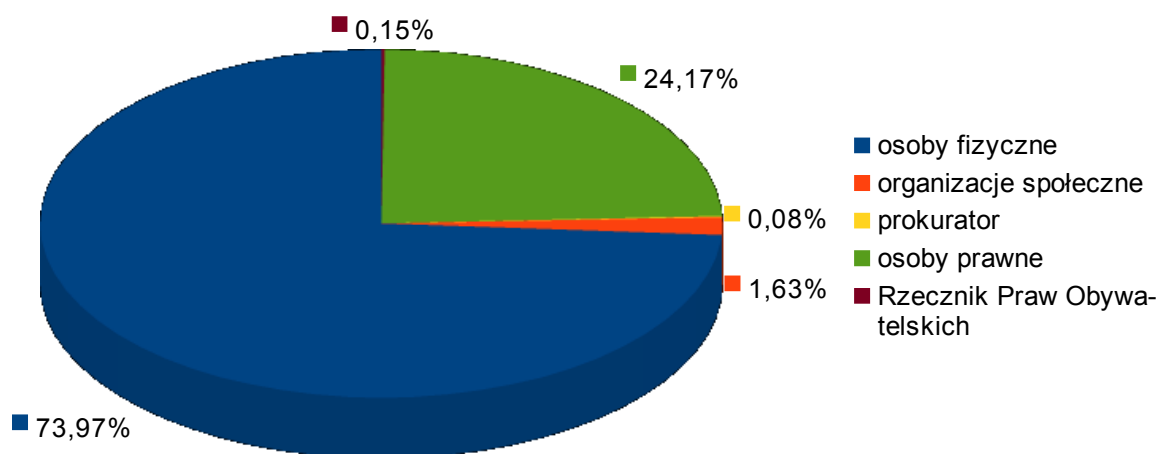
Wykres 4. Załatwienie spraw wyrokiem, ze względu na organ wydający zaskarżone orzeczenie

W porównaniu z poprzednim okresem sprawozdawczym wzrósł wskaźnik uwzględnionych na rozprawie skarg na akty i czynności oraz na bezczynność organów z 21,5% do 30,1% w 2017 r.

Należy również wskazać, że w 2017 r. załatwiono w postępowaniu uproszczonym 302 sprawy, co stanowi 23,8% ogólnej liczby załatwień skarg w całym Sądzie, w tym uwzględniono 120 skarg, oddalono 171 skarg, a 11 załatwiono w inny sposób.

W analizowanym okresie sprawozdawczym wpłynęło 13 spraw ze sprzeciwu od decyzji. Rozpoznano 9 spraw, w tym uwzględniono 3, oddalono 4, 1 odrzucono a 1 zakreślono.

Na ogólną liczbę 1290 skarg osoby fizyczne wniosły ich 955, osoby prawne 312, organizacje społeczne 21, 1 skarga wpłynęła od prokuratora, a 2 od Rzecznika Praw Obywatelskich. W 1 sprawie skargę wniosła osoba fizyczna i prokurator. **[wykres 5]**

Wykres 5. Wpływ skarg w ujęciu podmiotowym ze względu na osoby skarżące

Przed Sądem wystąpiło 515 pełnomocników organów administracji państwowej, 197 adwokatów, 398 radców prawnych, 169 doradców podatkowych, 1 prokurator oraz 2 przedstawicieli Rzecznika Praw Obywatelskich.

Średni czas oczekiwania na załatwienie sprawy w 2017 r. wyniósł 2,7 miesiąca i utrzymał się na podobnym poziomie w porównaniu do poprzedniego okresu sprawozdawczego.

Podsumowując, terminowość załatwiania spraw, licząc od daty wpływu sprawy w danym lub poprzednim okresie sprawozdawczym do jej załatwienia i uwzględniając poszczególne przedziały czasowe, kształtowała się następująco: w okresie do 2 miesięcy załatwiono 618 skarg, powyżej 2 do 3 miesięcy – 313 skarg, powyżej 3 do

4 miesięcy – 158 skarg, powyżej 4 do 6 miesięcy - 117 skarg, powyżej 6 do 12 miesięcy 57 skarg, powyżej 12 miesięcy do 24 miesięcy 3 skargi i powyżej 24 miesięcy 3 skargi.

Zaległość na koniec 2017 r. w porównaniu do 2016 r. zwiększyła się o 21 spraw.

Sędziowie sporządzili w ustawowym 14-dniowym terminie 1095 uzasadnień orzeczeń kończących postępowanie w sprawie, a tylko dwa uzasadnienia sporządzono po terminie.

Od wydanych orzeczeń wpłynęło 438 skarg kasacyjnych, przy czym 45 skarg zostało odrzuconych przez Sąd. Najczęstszą przyczyną odrzucenia było złożenie skargi kasacyjnej po terminie, nieusunięcie braków formalnych, nieopłacenie skargi kasacyjnej albo naruszenie obowiązku przymusu adwokackiego.

Sędziowie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu opanowali wpływ skarg w 98,4%. Na dzień 31 grudnia 2017 r. pozostało do załatwienia 290 skarg, co stanowi ok. 2,5 – krotność miesięcznego wpływu skarg do Sądu.

Wybrane zagadnienia z orzecznictwa w sprawach zobowiązań podatkowych

Podatek od towarów i usług

W sprawie o sygn. akt I SA/Op 480/16 (wyrok z dnia 3 marca 2017 r.) Sąd zaakceptował stanowisko organów o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie wydania indywidualnej interpretacji prawa podatkowego w sytuacji, gdy strona domagała się oceny podejmowanych przez nią działań w zakresie czynności, jakie podejmuje weryfikując swojego kontrahenta, w celu wykazania należytej staranności. Zdaniem Sądu prawidłowo uznał organ, że strona domagała się nie tyle dokonania interpretacji przepisów prawa, co oceny zaprezentowanych przez siebie środków dowodowych z punktu widzenia ich skuteczności dla wykazania zaistnienia podatkowo prawnych elementów stanu faktycznego istotnych w świetle treści art. 86 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2014 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2017 r. poz. 1221, z późn. zm.). Te okoliczności jednak nie mogą być przedmiotem interpretacji. Nie budzi bowiem wątpliwości, że ocena, czy podatnik dochował należytej staranności w doborze kontrahenta, czy wiedział lub powinien wiedzieć, że uczestniczy w transakcjach oszukańczych zależy przede wszystkim od okoliczności rozpatrywanego przypadku. Powyższe jest w pełni możliwe dopiero w ramach ewentualnego postępowania kontrolnego lub podatkowego. Wydawanie interpretacji indywidualnej w tym zakresie podważałoby sens prowadzenia postępowania dowodowego w „zwykłym” postępowaniu podatkowym oraz w postępowaniu kontrolnym. Zaprezentowany opis dokumentów gromadzonych w związku z dokonywanymi transakcjami dotyczy sfery faktów, których ocena nie należy do kognicji organów w granicach interpretacji przepisów. Organ wydający interpretację przepisów prawa podatkowego nie może bowiem prowadzić postępowania ani podejmować rozstrzygnięć zastrzeżonych dla innego trybu orzekania. Zatem przedstawiony schemat działania podatnika w zakresie czynności, jakie podejmuje weryfikując swojego kontrahenta, w celu wykazania należytej staranności powoduje, że kwestia ta nie może być przedmiotem indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego wydanej w oparciu o powołany art. 14b § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201, z późn. zm.) W takiej sytuacji organ miał podstawy by uznać, że nie ma możliwości wydania interpretacji indywidualnej, która w sposób jednoznaczny przedstawiałaby ocenę stanowiska wnioskodawcy.

W sprawie o sygn. akt I SA/Op 110/17 (wyrok z dnia 17 maja 2017 r.) zaskarżona została indywidualna interpretacja przepisów prawa podatkowego, a przedmiotem sporu była kwestia opodatkowania podatkiem VAT odpłatnego zbycia przez gminę nieruchomości nabytych w drodze komunalizacji mienia państwowego i w wyniku spadkobrania.

Zdaniem Sądu, z okoliczności sprawy wynikało, że gmina działa jako właściciel, a nie jak podmiot gospodarczy. Zbywane przez nią mienie nie mogło być przypisane do działalności gospodarczej prowadzonej przez gminę albowiem nie działa ona w charakterze handlowca profesjonalnie zajmującego się nabywaniem i sprzedażą towarów. Nie pozyskała ona mienia celem jego dalszej odsprzedaży, zaś samo nieodpłatne nabycie mienia i jego posiadanie nie jest wystarczające do uznania, iż konstituuje ono działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy o VAT. Co prawda gmina realizuje swoje uprawnienia właścicielskie w zakresie tych nieruchomości odpłatnie przenosząc ich własność na inne podmioty na podstawie umów sprzedaży. Działania te nie są jednak podejmowane przez gminę celem uzyskania stałego dochodu, a wynikają z występowania obiektywnych przesłanek - braku możliwości efektywnego ich zagospodarowania przez nią w inny sposób. Gmina nie pozyskuje nabywanego mienia celem osiągnięcia większych dochodów, nie nabywa towarów celem odsprzedaży, nie angażuje środków tak jak przedsiębiorca. Zbywane przez nią mienie znajduje się jedynie w jej zasobach komunalnych i nie było nigdy wykorzystywane w jakiegokolwiek działalności, tj. gmina pełni w tym przypadku wyłącznie funkcje właścicielskie. W konsekwencji przyjęto, że zbywanie nieruchomości w przedstawionym stanie faktycznym mieści się w zarządzie majątkiem zainteresowanego.

W sprawie o sygn. akt I SA/Op 210/17 (wyrok z dnia 4 października 2017 r.) Sąd zajmował się możliwością opodatkowania podatkiem od towarów i usług obrotu tzw. „dopalaczami”.

W konkluzji swojego rozstrzygnięcia stwierdził, że z przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r. poz. 124) wynika, że zdefiniowane w tej ustawie środki zastępcze (przez które stosownie do jej art. 4 pkt 27 rozumie się substancje pochodzenia naturalnego lub syntetycznego w każdym stanie fizycznym lub produkt, roślinę, grzyb lub ich część, zawierającą taką substancję, używaną zamiast środka odurzającego lub substancji psychotropowej lub w takich samych celach jak środek odurzający lub substancja psychotropowa, których wytwarzanie i wprowadzanie do obrotu nie jest regulowane na podstawie przepisów

odrębnych) nie mogą być przedmiotem wytwarzania i wprowadzania do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, co prowadzi do wniosku, że ich wytwarzanie i wprowadzanie do obrotu w naszym kraju jest czynnością nielegalną. Nie będą zatem mogły stać się przedmiotem prawnie skutecznej umowy, co jednak nie oznacza automatycznego wyłączenia z opodatkowania podatkiem VAT, gdyż wymaga to ustalenia, jak takie transakcje rzutują na realizację zasady neutralności VAT oraz zbadania wpływu na konkurencyjność obrotu takimi samymi towarami i usługami w legalnym sektorze w innych państwach UE.

Istota sprawy o sygn. akt I SA/Op 259/17 (wyrok z dnia 8 listopada 2017 r.) sprowadzała się do odpowiedzi, czy przejęciu od podatnika przez gminę czynności emisji i sprzedaży biletów na przejazdy publicznym transportem zbiorowym oraz wypłacanie przez gminę temu podatnikowi rekompensaty na pokrycie kosztów wykonywania zadań przewozowych stanowić będzie podstawę opodatkowania w rozumieniu art. 29a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2016 r. poz. 710) – powoływanej dalej jako: u.p.t.u.

Rozstrzygając tak zarysowany problem Sąd uznał, że od momentu przejęcia przez gminę czynności emisji i sprzedaży biletów to gmina będzie świadczyć usługi przewozu, za które otrzyma (od pasażerów) zapłatę w związku z przejętymi przez nią czynnościami. Gmina będzie świadczyła tę usługę na podstawie umowy cywilnej zawartej a pasażerem (przez nabycie przez pasażera biletu). Podatnik z kolei będzie świadczył usługi w zakresie lokalnego transportu zbiorowego na rzecz gminy za co będzie otrzymywała stosowną rekompensatę, która w tym przypadku będzie stanowiła wynagrodzenie, a przy uwzględnieniu zapisów art. 29a u.p.t.u. stanowić będzie ona podstawę opodatkowania. Nie można przyjąć przy tym, że pomiędzy gminą a podatnikiem nie będzie następowała wymiana świadczeń. Zatem nie każde świadczenie wypłacane na podstawie umowy o świadczeniu usług transportu publicznego pełni w rzeczywistości funkcję rekompensaty w rozumieniu Rozporządzenia (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. Nr 1370/07 dotyczącego usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylającego Rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 [Dz.U.U.E.L.2007.315.1] (stanowiącej pomoc publiczną).

Spór w sprawie o sygn. akt I SA/Op 358/17 (wyrok z dnia 6 grudnia 2017 r.) sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy gmina może być uznana za podatnika podatku od towarów i usług z tytułu odpłatnych świadczeń niepieniężnych udzielanych z pomocy społecznej w formie usług opiekuńczych oraz umieszczenia osoby potrzebującej

w domu pomocy społecznej - jak twierdził organ interpretacyjny, czy też nie jest ona podatnikiem z powyższych tytułów na podstawie art. 15 ust. 6 u.p.t.u. – jak wywodził podatnik.

Rozstrzygając tak zarysowany problem Sąd przytoczył treść art. 5 ust. 1 pkt 1, art. 15 ust. 1 i 2 oraz art. 15 ust. 6 u.p.t.u. i stwierdził, iż regulacje te wskazują, że co do zasady podmioty prawa publicznego nie są uważane za podatników w odniesieniu do transakcji, w których występują w charakterze organów władzy publicznej, gdyż ich działalność w tej sferze nie należy do zakresu przedmiotowego przepisów dotyczących VAT. Gmina, będąca organem samorządu terytorialnego, jest organem władzy publicznej z mocy art. 16 ust. 2 i art. 163 Konstytucji. Z kolei jak stanowią przepisy art. 2 ust. 1, art. 6 ust.1 i art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446, z późn. zm.) działalność gminy może polegać na wykonywaniu działań publicznych jak i może mieć charakter działalności gospodarczej, wykraczającej poza działania publiczne. Przez wykonywanie zadań publicznych, należy rozumieć te działania, które mają na celu korzyść ogółu - zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty samorządowej, którą tworzą mieszkańcy gminy. Wykonując zadania administracji publicznej gmina może korzystać ze środków prawnych o charakterze władczym, właściwych władzy państwowej. Z art. 7 ust. 1 pkt 6 i 6a ustawy o samorządzie gminnym wynika, że zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty należy do zadań własnych gminy. W szczególności zadania własne obejmują sprawy pomocy społecznej oraz organizowanie i świadczenie usług opiekuńczych, które są instytucjami polityki społecznej państwa, mającymi na celu umożliwienie osobom i rodzinom przezwyciężanie trudnych sytuacji życiowych, których nie są one w stanie pokonać, wykorzystując własne uprawnienia, zasoby i możliwości.

W ocenie Sądu, zadania w zakresie pomocy społecznej, w ramach których mieszczą się usługi opiekuńcze świadczone w miejscu zamieszkania ich beneficjenta oraz umieszczanie osoby potrzebującej w domu pomocy społecznej, służą realizacji polityki społecznej państwa i pozostają w sferze działań władczych. Tym samym gmina wypełniając te obowiązki, w tym również pobierając opłaty za świadczenie usług opieki społecznej, działa jako organ władzy publicznej realizujący zadania ustawowe, a nie jako podatnik podatku od towarów i usług. Przedmiotowe zadania nałożone na gminę wynikają z przepisów prawa, które określają sposób i zakres ich wykonywania. Gmina nie ma możliwości odstąpienia od ich realizacji. Podstawą do przyznania świadczeń z zakresu pomocy społecznej jest decyzja administracyjna, a ustawa (lub odpowiednio uchwała rady gminy) określa warunki przyznawania i odpłatności za te świadczenia.

Skoro zatem są one przyznawane na podstawie wydawanej decyzji administracyjnej, to oznacza to, że w oparciu o akt o charakterze władczym określa się, komu i jakiego rodzaju świadczenia mają przysługiwać, zaś warunki odpłatności nie mogą być ukształtowane dowolnie. W takim więc przypadku nie można mówić o charakterystycznej dla stosunków prywatnoprawnych swobodzie kształtowania sytuacji prawnej stron. Argumenty te, zdaniem Sądu, przemawiają za uznaniem, że gmina, dokonując świadczeń z pomocy społecznej w postaci przedmiotowych usług, działa w charakterze organu władzy publicznej, a nie w charakterze podatnika VAT. Natomiast odpłatność za świadczone usługi pielęgnacyjne czy za pobyt w domu pomocy społecznej nie mają charakteru w pełni ekwiwalentnego, gdyż zapłata uiszczana przez beneficjentów tych usług zależy jedynie częściowo od rzeczywistej wartości świadczonych usług, a jej związek z tą wartością jest tym mniejszy, im skromniejsze są dochody i majątek beneficjenta. Nie można więc twierdzić, że pomiędzy tymi usługami a świadczeniem ekwiwalentnym płaconym przez beneficjenta istnieje bezpośredni związek wymagany do tego, aby można było przyjąć to świadczenie za wynagrodzenie za usługi, a tym samym do tego, aby można było uznać je za działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy o VAT.

Podatek dochodowy od osób fizycznych

W sprawie o sygn. akt I SA/Op 44/17 (wyrok z dnia 24 marca 2017 r.) spór dotyczył prawidłowości zaliczenia poniesionych przez podatnika kosztów do wydatków na własne cele mieszkaniowe w rozumieniu art. 21 ust. 1 pkt 131 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361) - dalej jako u.p.d.o.f.

Dokonując wykładni językowej art. 21 ust.1 pkt 131 w zw. z art. 21 ust. 25 pkt 1 u.p.d.o.f., Sąd stwierdził, że nie można w sposób niewątpliwy uznać, że podatnik musi posiadać tytuł własności budynku lub lokalu mieszkalnego w dacie ponoszenia wydatków na cele mieszkaniowe, o których mowa w art. 21 ust.1 pkt 131 u.p.d.o.f. Możliwy jest również inny wniosek wypływający z ich treści, a mianowicie, że własność budynku lub lokalu mieszkalnego powinna przysługiwać podatnikowi w dacie, w której może on skorzystać z ulgi, a więc w okresie dwóch lat od daty sprzedaży, a to oznacza, że wydatki poniesione na wykończenie lokalu mieszkalnego przekazanego przez dewelopera w stanie niewykończonym mieszczą się w pojęciu wydatków wskazanych

w art. 21 ust. 25 pkt 1 lit. d) u.p.d.o.f., o ile definitywne nabycie nieruchomości nastąpi przez upływem dwóch lat od daty sprzedaży.

Jeżeli zatem w wyniku wykładni językowej wskazanych przepisów można wyprowadzić dwa równoprawne wnioski, to zasadnym będzie sięgnięcie do wykładni celowościowej. Uregulowane w art. 21 ust. 1 pkt 131 u.p.d.o.f. zwolnienie od podatku dochodowego przychodu uzyskanego ze sprzedaży nieruchomości mieszkalnej w zamierzeniach ustawodawcy ma realizować cel, jakim jest zaspokojenie własnych potrzeb mieszkaniowych obywateli m.in. poprzez preferencję przeznaczenia przez podatników środków pieniężnych uzyskanych ze sprzedaży nieruchomości i praw majątkowych na zaspokojenie własnych potrzeb mieszkaniowych. Sąd orzekający w niniejszej sprawie uznał, że zwolnieniu, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 131 u.p.d.o.f., podlegają wydatki poniesione przez podatnika na wykończenie (remont) lokalu mieszkalnego oddanego przez dewelopera w stanie niewykończonym, bowiem były poniesione w okresie dwóch lat od daty odpłatnego zbycia nieruchomości i praw majątkowych, o których mowa w art. 30e u.p.d.o.f. i w tym (dwuletnim) okresie podatnik nabył od dewelopera konkretny lokal mieszkalny na własność.

Podatek od nieruchomości

Sprawa o sygn. akt I SA/Op 12/17 (wyrok z dnia 5 kwietnia 2017 r.) dotyczyła skargi na decyzję odmawiającą gminie zwrotu utraconych dochodów z tytułu zwolnienia z podatku od nieruchomości, będących własnością Skarbu Państwa gruntów pokrytych wodami jezior o ciągłym dopływie lub odpływie wód powierzchniowych oraz gruntów zajętych pod sztuczne zbiorniki wodne.

W ocenie Sądu Wojewódzki Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej nie ma podstaw prawnych do nakazywania właściwemu organowi podatkowemu wszczęcia postępowania wymiarowego ani kwestionowania złożonej w postępowaniu podatkowym przez podatnika podatku od nieruchomości deklaracji w sprawie określenia wysokości zobowiązania podatkowego, a tym samym niezasadnie stwierdził organ, że organ podatkowy nie przeprowadził należytej oceny prawnej dotyczącej wystąpienia przesłanek do zwolnienia podatkowego „sztucznego zbiornika wodnego” na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 8a ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. nr 95, poz. 613, z późn. zm.)

Badając wniosek złożony na formularzu zgodnym z wzorem o jakim stanowi § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 20 lipca 2006 r. w sprawie zwrotu

gminom utraconych dochodów z tytułu zwolnienia z podatku od nieruchomości, będących własnością Skarbu Państwa, gruntów pokrytych wodami jezior o ciągłym dopływie lub odpływie wód powierzchniowych oraz gruntów zajętych pod sztuczne zbiornik wodne (Dz. U. Nr 142, poz. 1023) WFOŚiGW sprawdza wniosek pod względem rachunkowym i formalnym (§ 6 rozporządzenia). Zatem sprawdza czy dokument ten jest poprawny arytmetycznie oraz czy zawiera wymagane prawem elementy, czy nie zawiera pomyłek, braków, które powinny być uzupełnione. Kontroluje czy wskazana we wniosku gminy podstawa opodatkowania ma odzwierciedlenie w deklaracji (korekcie deklaracji) podatkowej podatnika, bada stawkę podatku oraz rachunkowe wyliczenie kwoty zwolnienia. W ramach tego badania może sięgnąć do właściwej uchwały rady gminy sprawdzając przyjęte we wniosku stawki podatku od nieruchomości.

Jeżeli organ uważa, że gmina w złożonym wniosku o zwrot utraconych dochodów wykazała nieprawidłową stawkę podatku, organ winien zastosować stawkę właściwą i prawidłowo wyliczyć kwotę zwolnienia, a nie odmawiać w całości zwrotu utraconych dochodów.

Nie może natomiast WFOŚiGW w tej procedurze zastąpić organu podatkowego i orzekać o istnieniu braku przesłanek do zwolnienia od podatku od nieruchomości na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 8a powołanej ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

W sprawie o sygn. akt I SA/Op 235/17 (wyrok z dnia 14 sierpnia 2017 r.) Sąd zajmował się kwestią opodatkowania podatkiem od nieruchomości udziałów poszczególnych właścicieli lokali we współwłasności nieruchomości wspólnej.

Rozstrzygając tę kwestię Sąd wskazał, że zgodnie z brzmieniem art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz. U. z 2015 r. poz. 1892) – dalej jako: u.w.l., udział właściciela lokalu wyodrębnionego w nieruchomości wspólnej odpowiada stosunkowi powierzchni użytkowej lokalu wraz z powierzchnią pomieszczeń przynależnych do łącznej powierzchni użytkowej wszystkich lokali wraz z pomieszczeniami do nich przynależnymi. Zatem udziały przypadające właścicielowi danego lokalu we współwłasności nieruchomości wspólnej są ułamkowe, a ułamek ten określony jest przez stosunek powierzchni użytkowej danego lokalu wraz z powierzchnią pomieszczeń do niego przynależnych do sumy powierzchni użytkowej wszystkich lokali w budynku (wraz z powierzchnią wszystkich pomieszczeń przynależnych do tych wszystkich lokali). Ta zasada obliczania wielkości udziałów w nieruchomości wspólnej, jest bezwzględnie obowiązująca, a odstępstwa od niej są możliwe tylko w przypadkach określonych w ustawie o własności lokali. Przy czym od

zasady wyrażonej w art. 3 ust. 3 u.w.l. ustawodawca wprowadza już w tym samym przepisie, ale w jego ust. 6 wyjątek. W myśl art. 3 ust. 6 u.w.l. w wypadku, gdy na podstawie jednej czynności prawnej dokonanej przez właściciela lub przez wszystkich współwłaścicieli nieruchomości następuje wyodrębnienie wszystkich lokali, wysokość udziałów, o których mowa w ust. 1, określają odpowiednio w umowie właściciel lub współwłaściciele. O ile celem wyrażonej w art. 3 ust. 3 u.w.l. ogólnej zasady określania udziałów we wspólnej nieruchomości było, aby udziały (i obciążenia) każdego z właścicieli lokali były proporcjonalne do powierzchni posiadanego przez niego lokalu (lub lokali), to cel art. 3 ust. 6 u.w.l. wydaje się być zupełnie inny. Nie chodzi tu bowiem o zachowanie określonych proporcji we własności, a tym samym większego lub mniejszego wpływu właścicieli na decyzje oraz większych lub mniejszych obowiązków. Nie ma zatem powodu, aby określoną przez ustawodawcę zasadę wskazującą, „kto, ile i czego ma posiadać”, stawiać przed wolą samych zainteresowanych. Z punktu widzenia tego przepisu najważniejsze jest zatem, aby udziały były związane z samodzielными lokalami, a suma udziałów wszystkich właścicieli lokali była równa całości. Temu celowi służy zresztą także przepis art. 3 ust. 3 u.w.l., który wprowadzając stosowanie tej samej zasady obliczania udziałów dla każdego lokalu w danej nieruchomości w sytuacji, gdy własność tych lokali ustanawiana jest w różnym czasie. Skoro zatem, doszło do umownego ustanowienia odrębnej własności wszystkich lokali usytuowanych na przedmiotowej nieruchomości z równoczesnym określeniem wielkości udziału poszczególnych osób w użytkowaniu wieczystym oraz w prawie współwłasności wspólnych części budynku, to zgodnie z ust. 6 art. 3 u.w.l., wysokość udziałów, o których mowa w ust. 1 tego przepisu, a zatem i odpowiednio na gruncie art. 3 ust. 5 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 716), określona została przez współwłaścicieli w tej umowie. Ustalenia te mają moc wiążącą również dla organów podatkowych przy uwzględnianiu określonych w tej umowie wielkości poszczególnych udziałów w gruntach i częściach wspólnych.

Inne zagadnienia

Kwestią sporną w sprawie o sygn. akt I SA/Op 183/17 (wyrok z dnia 23 czerwca 2017 r.) była zasadność odmowy wszczęcia postępowania administracyjnego w przedmiocie rozłożenia na raty zapłaty należności z tytułu grzywny nałożonej mandatem karnym. U podstaw wydanych w tej sprawie rozstrzygnięć legło stwierdzenie, że skarżący - jako prowadzący działalność gospodarczą - był

przedsiębiorcą i z tej przyczyny nie mógł ubiegać się o udzielenie ulgi w spłacie ww. należności, gdyż możliwość taką wyłączał art. 64 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1870, z późn. zm.) – dalej jako: u.f.p. Przy czym organy stanęły na stanowisku, że bez wpływu na wynik sprawy pozostawała podnoszona przez skarżącego okoliczność, że przedmiotowy mandat nie wynikał z jego działań jako przedsiębiorcy lecz został nałożony w związku z jego zatrudnieniem w spółce B, w wyniku kontroli Państwowej Inspekcji Pracy w tej spółce. Organy obu instancji, nie negując faktu ukarania skarżącego mandatem karnym w wyniku kontroli Państwowej Inspekcji Pracy przeprowadzonej w spółce B, w której był on zatrudniony na stanowisku odpowiedzialnym m.in. za sprawy stanowiące podstawę do wystawienia mandatu, uznały, że ze względu na bezsporny fakt równoczesnego prowadzenia przez stronę własnej działalności gospodarczej, zachodzi negatywna przesłanka do wszczęcia postępowania w przedmiocie rozłożenia grzywny na raty.

Sąd nie podzielił jednak powyższego stanowiska organów obu instancji oraz dokonanej przez nie wykładni art. 64 ust 2 u.f.p w związku z art. 61a § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, powoływanego dalej jako K.p.a. Z literalnej treści wskazanego art. 64 ust. 2 u.f.p. co prawda wynika, iż jest on skierowany do zobowiązanego prowadzącego działalność gospodarczą, a taką bezspornie, przynajmniej formalnie, miał zarejestrowaną skarżący. Nie oznacza to jednak, że jeżeli dana osoba prowadzi działalność gospodarczą, to w każdym przypadku przepis ten będzie miał zastosowanie. W ocenie Sądu, właściwa interpretacja omawianej normy dotyczy wyłącznie przypadków, gdy wniosek przedsiębiorcy o zastosowanie ulgi w płatności niepodatkowej należności budżetowej powstaje w bezpośrednim związku przyczynowym z prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej. Brak zatem istnienia związku przyczynowo-skutkowego między nałożeniem grzywny w formie mandatu karnego, a przedmiotem prowadzonej działalności gospodarczej wyklucza przyjęcie, że osoba ukarana, występując o udzielenie ulgi w spłacie takiej należności, działa jako przedsiębiorca.

Sprawa o sygn. akt I SA/Op 467/16 (wyrok z dnia 25 stycznia 2017 r.) dotyczyła skargi na postanowienie dyrektora izby skarbowej utrzymujące w mocy postanowienie naczelnika urzędu skarbowego, którym uznano za nieuzasadniony zarzut nieistnienia obowiązku objętego tytułem wykonawczym obejmującym zaległości w opłacie abonamentowej RTV. Organ egzekucyjny i organ odwoławczy w wydanych postanowieniach ograniczyły się do stwierdzenia, że były związane stanowiskiem wierzyciela i nie mają uprawnienia do kontroli merytorycznej tego stanowiska.

W ocenie Sądu, związanie stanowiskiem wierzyciela odnosi się jednak tylko do organów skarbowych (egzekucyjnych) i nie dotyczy sądu administracyjnego. W tym zakresie Sąd wyjaśnił, że z dniem 15 sierpnia 2015 r. zmieniono brzmienie art. 3 § 2 pkt 3 P.p.s.a. wyłączając spod sądowej kontroli działalności administracji publicznej postanowienia, przedmiotem których jest stanowisko wierzyciela w sprawie zgłoszonego zarzutu (por. ustawę z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi [Dz. U. 2015 r. poz. 658]). Zdaniem Sądu, od tej daty mimo dalszego związania organu egzekucyjnego stanowiskiem wierzyciela w zakresie zarzutu zgłoszonego na podstawie art. 33 pkt 1 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2016 r. poz. 599, z późn. zm.) kontrola sądowa tego stanowiska jest nadal dopuszczalna i odbywa się przy badaniu legalności zaskarżonych postanowień organu egzekucyjnego i organu odwoławczego. Dlatego badanie ocenianych postanowień, mimo formalnego związania organów stanowiskiem wierzyciela co do zgłoszonych zarzutów, obejmuje także okoliczności objęte postanowieniem wierzyciela. W konsekwencji powyższego Sąd stwierdził, że postanowienia organów skarbowych, mimo formalnego związania stanowiskiem wierzyciela, podlegały uchyleniu, ponieważ postanowienie wierzyciela nie spełnia wymogów prawidłowej procedury administracyjnej, naruszając przede wszystkim przepisy postępowania dowodowego. W realiach rozpoznawanej sprawy Sąd nie zaakceptował sytuacji, w której organy skarbowe opierają rozstrzygnięcia na stanowisku wierzyciela, które nie odnosi się do zgłoszonego zarzutu nieistnienia egzekwowanego obowiązku, w tym sensie, że nie roztrząsa argumentacji zobowiązanego i w żaden sposób nie odnosi się do przedłożonych przez stronę dowodów.

Wybrane zagadnienia z orzecznictwa w sprawach ogólnoadministracyjnych

Prawo budowlane

W wyroku z dnia 21 listopada 2017 r., sygn. akt II SA/Op 500/16, Sąd uznał, że organ odwoławczy badając zgodność z prawem projektowanej inwestycji, w tym także w zakresie jej usytuowania względem nieruchomości sąsiednich, nie jest związany decyzją o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu wówczas, gdy decyzja ta nie przesądza kwestii możliwości realizacji przedsięwzięcia w odległości określonej

w § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1422).

W wyroku z dnia 21 marca 2017 r., sygn. akt II SA/Op 11/17, Sąd wyraził pogląd, że w przypadku samodzielnego wystąpienia przez członka wspólnoty mieszkaniowej z odwołaniem od decyzji udzielającej pozwolenia na budowę dotyczącego budynku, w którym istnieje wspólnota mieszkaniowa, ocenie organu odwoławczego powinno podlegać w pierwszej kolejności to, czy właściciel wyodrębnionej nieruchomości lokalowej był w stanie wykazać, że doszło do negatywnego oddziaływania na jego nieruchomość, poprzez dopuszczenie do realizacji określonych robót budowlanych. Organ powinien rozważyć, czy oddziaływanie takiej inwestycji może wprowadzać ograniczenia w dysponowaniu lokalem mieszkalnym stanowiącym własność podmiotu wnoszącego odwołanie.

W wyroku z dnia 20 kwietnia 2017 r., sygn. akt II SA/Op 45/17, Sąd zajął stanowisko, że istota postępowania dowodowego w sprawie, w której organ ma rozpatrzyć wniosek o pozwolenie na budowę dla określonej inwestycji, sprowadza się do zbadania zgodności rozwiązań przedstawionych w projekcie budowlanym z ustaleniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Analiza ta ma zasadnicze znaczenie, gdyż plan określa w sposób wiążący m.in. przeznaczenie, parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym linie zabudowy, gabaryty obiektów i wskaźniki powierzchni biologicznie czynnej oraz intensywności zabudowy, jak też - w myśl art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r. poz. 778, z późn. zm.) - kształtuje sposób wykonywania prawa własności nieruchomości. Skoro zatem w rozpatrywanej sprawie nastąpiła zmiana miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, przy czym w nowym planie na terenie wnioskowanej inwestycji odmiennie niż dotychczas sformułowano istotne ustalenia realizacyjne, takie jak wysokość budynków, linia zabudowy, usytuowanie parkingów, wskaźniki zagospodarowania działki, to, zdaniem Sądu, nie ulega wątpliwości, że zachodzi potrzeba przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w zakresie mającym istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, poprzez przeanalizowanie sprawy od początku i ustalenie relacji pomiędzy wnioskowaną inwestycją a treścią nowego planu miejscowego pod kątem zgodności bądź niezgodności wnioskowanej inwestycji z tym planem. Podobne stanowisko Sąd wyraził w sprawie o sygn. akt II SA/Op 240/17 (wyrok z dnia 6 lipca 2017 r.).

W kolejnej sprawie z omawianego zakresu o sygn. akt II SA/Op 207/17 (wyrok z dnia 8 sierpnia 2017 r.) Sąd uznał, że jeśli warunki techniczne nie pozwalają na podłączenie się właściciela działki do istniejącej sieci kanalizacji sanitarnej, bez konieczności rozbudowy sieci, a działka nie graniczy bezpośrednio z siecią kanalizacji sanitarnej, to w przypadku braku realnej możliwości odprowadzania ścieków siecią kanalizacji sanitarnej, nie można skarżącego obciążać takim obowiązkiem, który nie jest możliwy do wykonania bez rozbudowy sieci. Stosownie do art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446, z późn. zm.), to na gminie ciąży obowiązek zapewnienia warunków do podłączenia danej nieruchomości do sieci kanalizacji. W konsekwencji powyższego Sąd stwierdził, że w realiach rozpoznawanej sprawy planowana budowa przydomowej oczyszczalni ścieków nie była sprzeczna z postanowieniami miejscowego planu.

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 297/17 (wyrok z dnia 21 września 2017 r.), dotyczącej sprzeciwu organu nadzoru budowlanego do zawiadomienia o zakończeniu budowy i zamiarze przystąpienia do użytkowania elektroenergetycznej linii napowietrzno-kablowej Sąd zajął stanowisko, że nielegitymowanie się przez inwestora pozwoleniem na budowę uprawniającym do realizacji całości inwestycji, uzasadnia uznanie, że w takim stanie Spółka nie może przystąpić do użytkowania przedmiotowego obiektu liniowego. Tego stanowiska organów absolutnie nie można uznać za wkroczenie w zakres kompetencji organu administracji architektoniczno-budowlanej. Sąd podkreślił, że przyznana organom nadzoru budowlanego, na podstawie art. 54 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290, z późn. zm.), zwanej dalej Prawem budowlanym, możliwość ingerencji w końcową fazę procesu inwestycyjnego, dotyczącą przystąpienia do użytkowania obiektu budowlanego wskazuje, że akceptując - w formie przewidzianej przez przepisy Prawa budowlanego - zamiar rozpoczęcia użytkowania obiektu budowlanego, właściwy organ potwierdza zrealizowanie go w sposób zgodny z prawem oraz gwarantuje bezpieczeństwo jego użytkowania. Taka sytuacja, zdaniem Sądu, nie występuje jednak w rozpoznawanej sprawie, ponieważ nie jest możliwe oddanie do użytkowania tylko fragmentów legalnie zrealizowanej linii elektroenergetycznej, która w projekcie budowlanym oraz pozwoleniu na budowę została zatwierdzona do realizacji jako całość.

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 322/17 (wyrok z dnia 5 grudnia 2017 r.) Sąd oddalając skargę, stwierdził, że nakaz zaniechania dalszych robót budowlanych, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1 Prawa budowlanego może dotyczyć określonych sytuacji na początku procesu inwestycyjnego, tj. tylko sytuacji kiedy nie ma jeszcze

zrealizowanej inwestycji, a roboty budowlane zostały już rozpoczęte. Nakaz ten nie znajduje zastosowania do robót zakończonych i nie może być wyrazem zalegalizowania samowoli budowlanej.

W wyroku z dnia 31 stycznia 2017 r., sygn. akt II SA/Op 310/16, Sąd wyraził pogląd, że inwestycja polegająca na budowie na dachu budynku konstrukcji wsporczej wraz z antenami, odciągami, trasami kablowymi i całym oprzyrządowaniem pozwalającym na funkcjonowanie stacji bazowej wykraczała poza pojęcie „urządzenia, w tym antenowych konstrukcji wsporczych” i stanowiła obiekt budowlany w znaczeniu art. 3 pkt 1 lit. b) Prawa budowlanego. Wykonanie planowanej inwestycji wymagało zatem uzyskania przez inwestora pozwolenia na budowę.

W wyroku z dnia 16 lutego 2017 r., sygn. akt II SA/Op 537/16, Sąd stwierdził, że w odwołaniu od decyzji wydanej na podstawie art. 51 ust. 3 Prawa budowlanego strony postępowania mogą kwestionować jedynie to, co było przedmiotem rozstrzygnięcia w zaskarżonej decyzji. Nie można w odwołaniu tym podnosić zarzutów w stosunku do decyzji wcześniej wydanej na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 2 Prawa budowlanego, od której służyły środki zaskarżenia. Sąd wyjaśnił, że postępowanie naprawcze uregulowane w art. 51 Prawa budowlanego jest dwuetapowe i najpierw organ nadzoru budowlanego nakłada na inwestora określone obowiązki na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 2 lub 3, po czym sprawdza, czy te obowiązki zostały wykonane i w zależności od tego wydaje odpowiednią decyzję na podstawie art. 51 ust. 3 albo art. 51 ust. 4 lub ust. 5 Prawa budowlanego. Na drugim etapie postępowania naprawczego chodzi tylko o sprawdzenie, czy nałożone na inwestora obowiązki zostały wykonane, a nie o to, czy sprawa dotyczy samowoli budowlanej, czy też legalnej budowy z istotnymi odstępstwami od zatwierdzonego projektu budowlanego lub innych warunków pozwolenia na budowę.

W wyroku z dnia 6 lipca 2017 r., sygn. akt II SA/Op 210/17, Sąd uznał, że organ odwoławczy zajął prawidłowe stanowisko, iż skarżąca nie posiada prawa do dysponowania nieruchomością na cele budowlane w ramach planowanej inwestycji, ponieważ nie przedstawiła uchwały wspólnoty mieszkaniowej udzielającej jej zgody na wykonanie robót budowlanych obejmujących część wspólną nieruchomości. Przedmiotowa uchwała nie spełniała bowiem warunków określonych w art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz. U. z 2015 r. poz. 1892), ponieważ za jej przyjęciem nie opowiedział się ogół właścicieli posiadających więcej nie 50% głosów, liczonych według udziałów w częściach wspólnych. Sąd podkreślił, że uchwała wspólnoty mieszkaniowej podjęta bez wymaganej większości głosów uważana

jest za uchwałą nieistniejącą. Uchwała taka w rzeczywistości nie istnieje pomimo, iż została zaprotokołowana przez notariusza. W tych okolicznościach Sąd stwierdził, że organy słusznie przyjęły, że skarżąca nie spełniła wymogu koniecznego dla uzyskania pozwolenia na budowę, wynikającego z art. 4 Prawa budowlanego, jakim jest posiadanie prawa do dysponowania na cele budowlane nieruchomości objętej złożonym wnioskiem. Stosownie do art. 32 ust. 4 pkt 2 w zw. z art. 35 ust. 4 Prawa budowlanego, prawidłowo zatem orzekły o odmowie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia skarżącej wnioskowanego pozwolenia na budowę.

W wyroku z dnia 4 kwietnia 2017 r., sygn. akt II SA/Op 61/17, Sąd uznał, że brak posiadania przez właścicieli dokumentacji budowlanej pochodzącej sprzed 40 lat oraz brak takich informacji w dostępnych archiwach, nie mogą stanowić podstawy domniemań, iż wymagane w sprawie decyzje nie zostały wydane. Istnienie obiektu przez około 40 lat i brak reakcji organów nadzoru nie pozwala na pominięcie tej okoliczności i jednoznaczne stwierdzenie, że doszło do samowolnej budowy spornego gnojownika, tym bardziej, że obiekt został ujęty w ewidencji geodezyjnej.

W przekonaniu Sądu, w świetle przepisów ustawy Prawo budowlane z 1974 r. zniszczenie lub zaginięcie dokumentacji związanej z konkretnym obiektem budowlanym nie spowoduje, że stanie się on z tej przyczyny samowolą budowlaną.

W wyroku z dnia 17 sierpnia 2017 r., sygn. akt II SA/Op 234/17, Sąd podzielił pogląd organów, że w sytuacji, kiedy faktycznie obiekt budowlany został zrealizowany na innej działce niż przewidywało to pozwolenie na budowę, nie ma podstaw do traktowania tego jako istotne odstępianie od zatwierdzonego projektu budowlanego w rozumieniu art. 51 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 36a Prawa budowlanego, gdyż taką zmianę usytuowania obiektu trudno uznać jedynie jako odstępstwo w projekcie zagospodarowania działki lub terenu. Należy ją natomiast uznać jako samowolę budowlaną, do której mają zastosowanie przepisy art. 48 Prawa budowlanego. Zdaniem Sądu, istotne odstępianie od warunków projektu budowlanego powinno być odróżnione od działania inwestora w warunkach samowoli budowlanej, o jakiej mowa w art. 48 Prawa budowlanego.

W wyroku z dnia 21 grudnia 2017 r., sygn. akt II SA/Op 515/17, Sąd uznał, że w świetle art. 19 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz. U. z 2015 r. poz. 1892, z późn. zm.) i art. 199 K.c. mała wspólnota zarządzana przez osobę fizyczną, na podstawie uchwały tej wspólnoty, nie może być stroną decyzji, gdyż status małej wspólnoty i osoby nią zarządzającej nie daje im uprawnień do występowania w charakterze strony w sprawie, w której przedmiotem jest doprowadzenie obiektu

(części wspólnych) do stanu poprzedniego, na zasadzie art. 51 ust. 1 pkt 1 Prawa budowlanego.

W wyroku z dnia 19 października 2017 r., sygn. akt II SA/Op 157/17, Sąd przyjął, że stwierdzenie nieważności decyzji o pozwoleniu ma ten skutek, iż robót budowlanych wykonanych do daty wyeliminowania jej z obrotu prawnego nie można oceniać jako samowoli budowlanej i w takiej sytuacji ma zastosowanie postępowanie naprawcze uregulowane w art. 50-51 Prawa budowlanego. Tylko bowiem w tym trybie możliwa jest naprawa wad, które legły u podstaw stwierdzenia nieważności decyzji o pozwoleniu na budowę i doprowadzenie wykonanych robót budowlanych do stanu zgodnego z prawem, a w dalszej kolejności uzyskanie pozwolenia na wznowienie robót budowlanych. Powyższe, w ocenie Sądu, przesądza o tym, że organem uprawnionym do prowadzenia postępowania w niniejszej sprawie i wydania stosowanego rozstrzygnięcia jest organ nadzoru budowlanego. Z tych przyczyn za błędne Sąd uznał stanowisko organów o zaistnieniu podstaw do umorzenia postępowania na podstawie art. 105 § 1 K.p.a. z uwagi na brak ich właściwości co do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. Ponadto Sąd wyjaśnił, że art. 37 ust. 2 Prawa budowlanego nie jest przepisem kompetencyjnym i nie można z niego wyprowadzać jakichkolwiek wniosków dotyczących właściwości organów. Przepis ten zawiera wyłącznie unormowanie przedmiotowe, czyli rozróżnienie na decyzję o pozwoleniu na budowę i decyzję o pozwoleniu na wznowienie robót. O właściwości organów w tym zakresie rozstrzygają natomiast przepisy art. 82 ust. 1 i art. 83 ust. 1 Prawa budowlanego, zaś odwołanie się w art. 37 ust. 2 Prawa budowlanego do art. 51 ust. 4 dotyczy jedynie wskazania formy decyzji, którą należy uzyskać, aby budowa mogła być wznowiona, po wcześniejszym przeprowadzeniu stosownego postępowania naprawczego.

Zagospodarowanie przestrzenne i warunki zabudowy terenu

W wyroku z dnia 14 września 2017 r., sygn. akt II SA/Op 230/17, Sąd stwierdził, że przy ocenie spełnienia przesłanki określonej w art. 61 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r. poz. 199, z późn. zm.), tj. dostępu do drogi publicznej, zasadnicze znaczenie ma treść wniosku inwestora i dołączone do niego dokumenty, jak również wynik analizy urbanistycznej. W ocenie Sądu, wskazany przez inwestora sposób skomunikowania inwestowanego terenu wiąże organ właściwy do orzekania w sprawie warunków zabudowy. Tym samym organ ten nie jest uprawniony do rozważania alternatywnych

rozwiązań komunikacyjnych. Jest to o tyle istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowego wniosku, że analiza funkcji oraz cech zabudowy i zagospodarowania terenu w zakresie warunków, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 1-5 ustawy dokonywana jest przy uwzględnieniu zagospodarowania działki bądź działek sąsiednich dostępnych z tej samej drogi publicznej. Stosownie do powyższego za błędne Sąd uznał stanowisko organu odwoławczego co do konieczności poszukiwania przez organ pierwszej instancji innych rozwiązań komunikacyjnych niż wskazane przez skarżących w zakresie przesłanki dostępu do drogi publicznej. Burmistrz był bowiem związany wnioskiem o ustalenie warunków zabudowy i nie mógł narzucać skarżącym niechcianych przez nich rozwiązań. Ponadto Sąd dostrzegł, że określony w art. 61 ust. 1 pkt 2 ustawy warunek musi zostać wykazany przez inwestora, bo zapewnienie dostępu terenu inwestycji do drogi publicznej jest jednym z kilku warunków, od spełnienia których uzależniona jest możliwość pozytywnego rozstrzygnięcia sprawy. Celem unormowania z art. 61 ust. 1 pkt 2 ustawy jest zapewnienie rzeczywistego, realnego dostępu nieruchomości do drogi publicznej. Przy czym za niedopuszczalną uznać należy sytuację, w której na etapie ustalania warunków zabudowy określa się w sposób warunkowy dostępność ocenianego terenu inwestycji do drogi publicznej.

W wyroku z dnia 20 lipca 2017 r., sygn. akt II SA/Op 203/17, Sąd uznał, że wprowadzony zaskarżoną uchwałą zakaz lokalizacji przedsięwzięć mogących zawsze znacząco i potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko związanych z działalnością rolniczą - stosownie do funkcji terenu określonej symbolem przeznaczenia RP - za wyjątkiem obiektów technicznej obsługi miasta, obiektów i urządzeń przeciwpowodziowych oraz transportu drogowego, kolejowego i wodnego, jako wkraczający poza zakres ustawowego upoważnienia rady gminy, narusza przy tym porządek prawny. Sąd stwierdził, że kompetencja do uchwalenia spornego zakazu nie wynika ani z obowiązującej ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r. poz. 778), jak również z ustawy z dnia 2 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353). W szczególności, w ustawie środowiskowej nie przewidziano możliwości wprowadzenia przez gminę w planie miejscowym, na określonym terenie, zakazu lokalizacji przedsięwzięć mogących zawsze znacząco i potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko związanych z działalnością rolniczą. Oznacza to, że nawet w celu eliminowania konfliktów społecznych gmina nie została upoważniona w drodze ustawy do stanowienia powyższego zakazu, a zatem sprzeciw

(konflikt przestrzenny) społeczności lokalnej (mieszkańców dzielnicy) nie stanowi podstawy do wprowadzenia w akcie prawa miejscowego zakazu lokalizacji przedsięwzięć mogących zawsze znacząco i potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Realizacja takich przedsięwzięć możliwa jest na warunkach określonych m.in. w ustawie środowiskowej i to przy udziale społeczności lokalnej (społeczeństwa) w ochronie środowiska, w tym powietrza. Sąd przyjął zatem, że sporny zakaz, który nie znajduje umocowania w ustawie, a który wprowadzano uchwałą zmieniającą plan miejscowy, w szczególności sprowadzający się do ograniczenia prawa własności, skutkuje jego nieważnością i daje też wystarczającą podstawę do stwierdzenia, że rada przekroczyła przysługujące jej władztwo planistyczne.

W wyroku z dnia 5 grudnia 2017 r., sygn. akt II SA/Op 449/17, Sąd oddalając skargę na uchwałę w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego stwierdził, że gmina przeznaczając w planie określone tereny pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną uprawniona jest - w ramach przyznanych jej kompetencji - dokonać stosownych ustaleń w zakresie właściwego skomunikowania tych terenów z pozostałymi terenami, w tym ich właściwego połączenia z siecią istniejących i zaprojektowanych dróg. Sąd uznał, że przeznaczenie danego terenu pod drogę (publiczną lub wewnętrzną) mieści się w pojęciu władztwa planistycznego gminy, w zakresie którego przewidziano ustalanie przeznaczenia i zasad zagospodarowania terenu. W konsekwencji powyższego stwierdził, że ustalając częściowe przeznaczenie działek stanowiących własność skarżących pod drogę wewnętrzną gmina nie naruszyła przepisów prawa, określających jej władztwo planistycznym.

Informacja publiczna

W uzasadnieniu wyroku z dnia 19 stycznia 2017 r., sygn. akt II SAB/Op 88/16, dotyczącym informacji publicznej, której zażądano w drodze elektronicznej, ustosunkowano się do twierdzenia organu, który wskazał, że wspomniany wniosek otrzymał dopiero wraz ze skargą na bezczynność. Organ wyjaśnił, że system obsługujący pocztę organu automatycznie uznał przesłaną wiadomość za SPAM i tym samym nie dotarł on do adresata. Sąd nie uznał tego wyjaśnienia za usprawiedliwiające brak właściwej reakcji, bowiem skarżący skierował swój wniosek na adres wskazany na stronie urzędowej organu oraz na oficjalnej stronie BIP starostwa. Zdaniem Sądu, skoro organ wskazuje tenże adres i na ten adres obywatele przesyłają zapytania, to mają prawo oczekiwać, że zapytania te zostaną odczytane i zostanie im udzielona

odpowieź. Sąd podkreślił, że rolą organu jest takie zorganizowanie pracy systemu, aby zapytania obywateli nie były kwalifikowane jako SPAM oraz okresowe kontrolowanie SPAM-u. Każdy petent, jeżeli skierował wniosek o udostępnienie informacji publicznej na adres wskazany przez sam organ, ma prawo oczekiwać na odpowiedź.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 24 stycznia 2017 r., sygn. akt II SAB/Op 92/16, dotyczącym również żądania udzielenia informacji w drodze zapytania skierowanego na adres e-mail urzędu, Sąd stwierdził, że wykazanie, iż wniosek został złożony skutecznie obciąża skarżącego. Przepisy ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2058, z późn. zm.) zakładają minimum formalizmu w zakresie procedury wnioskowej, jednakże niewątpliwie złożony wniosek musi dotrzeć do adresata. Ciężar dowodu w tym zakresie obciąża wnioskującego. W ocenie Sądu, nie jest wystarczające jedynie skierowanie żądania do adresata, co dotyczy zarówno formy pisemnej, telegraficznej, za pomocą telefaksu lub ustnej do protokołu, jak i elektronicznej. Jeśli skarżący wybrał złożenie wniosku za pośrednictwem poczty elektronicznej, to powinien zabezpieczyć w celach dowodowych potwierdzenie odbioru takiego wniosku. Okoliczność, że korespondencja kierowana jest na adres wskazany przez organ, ma jedynie to znaczenie, iż w przypadku skutecznego doręczenia korespondencji pod ten adres, możliwe jest przyjęcie, że określony adresat przesyłkę otrzymał, jednak wniosek wysłany do adresata za pomocą operatora pocztowego, czy też złożony elektronicznie, dla swej skuteczności musi zostać doręczony organowi. Przy czym, odnośnie do doręczeń za pośrednictwem poczty elektronicznej możliwe są doręczenia za potwierdzeniem odbioru, doręczenia z wykorzystaniem systemu ePUAP, po myśli art. 63 ustawy z dnia z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.). Wówczas nie ma żadnej wątpliwości, że wniosek do organu dotarł i w jakiej dacie.

W wyroku z dnia 26 stycznia 2017 r., sygn. akt II SAB/Op 90/16, Sąd uznał, że dokumenty powstałe w wyniku prac nad przygotowaniem koncepcji zagospodarowania określonego terenu przestrzeni miejskiej, pomimo tego, że stanowią dokumenty wewnętrzne i mają one charakter doradczy, podlegają udostępnieniu w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt II SA/Op 57/17, wyrażono pogląd, że w odniesieniu do organów i jednostek sektora finansów publicznych oraz informacji związanych z gospodarowaniem środkami publicznymi przy ocenie decyzji odmawiającej udzielenia informacji publicznej należy mieć na uwadze, wynikającą z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych

(Dz. U. z 2016 r. poz. 1870, z późn. zm.) zasadę jawności finansów publicznych. Nie można też pominąć regulacji art. 35 tej ustawy, który wprowadza zasadę domniemania niezastrzeżenia klauzuli dotyczącej wyłączenia jawności w umowach zawieranych przez jednostki sektora finansów publicznych. Skoro zatem zastrzeżenie tajemnicy stanowi wyjątek od zasady jawności, to organ powinien dokonać oceny zasadności wyłączenia jawności żądanej informacji. Powyższe oznacza, że nie może on polegać wyłącznie na oświadczeniu przedsiębiorcy, co do jej istnienia, ale zobowiązany jest dokonać oceny złożonego przez przedsiębiorcę zastrzeżenia pod kątem istnienia tajemnicy przedsiębiorstwa w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2003 r. nr 153, poz. 1503, z późn. zm.). Złożone zastrzeżenie może stać się skuteczne dopiero w sytuacji, gdy podmiot zobowiązany do ujawnienia informacji, po przeprowadzeniu stosownego badania, pozytywnie przesądzi, że zastrzeżone informacje mają charakter tajemnicy przedsiębiorstwa, w rozumieniu art. 11 ust. 4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Jeżeli w wyniku weryfikacji okaże się, że zastrzeżona informacja nie stanowi tajemnicy przedsiębiorstwa, to zadeklarowane zastrzeżenie staje się bezskuteczne.

W wyroku z dnia 19 października 2017 r., sygn. akt II SAB/Op 125/17, Sąd wyraził pogląd, że program komputerowy nie stanowi informacji publicznej. Program komputerowy jest bowiem tylko narzędziem, którego zastosowanie umożliwia dopiero organowi wytworzenie informacji publicznej. Sam jednak, mimo że służy do osiągnięcia takiego celu jak otrzymanie informacji publicznej, taką informacją nie jest. Nie określa bowiem zasad funkcjonowania czy organizacji organu. Informacje w zakresie funkcjonalności programu komputerowego i jego zawartości nie mieszczą się w ramach publicznej działalności podmiotu zobowiązanego. Dane dotyczące sposobu działania systemu komputerowego stanowią jedynie techniczną sferę funkcjonowania narzędzia, jakim organ posługuje się realizując zadania publiczne, same zaś informacją publiczną nie są.

Edukacja

W wyroku z dnia 2 lutego 2017 r., sygn. akt II SA/Op 577/16, Sąd zajął stanowisko, że posiadanie na terenie Domu Studenta substancji psychotropowych stanowi uchybienie godności studenta i dobrego imienia uczelni, w tym dobrych obyczajów akademickich oraz uzasadnia wymierzenie mu kary dyscyplinarnej

wydalenia z uczelni, na podstawie art. 212 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2012 r. poz. 572, z późn. zm.).

W wyroku z dnia 25 lipca 2017 r., sygn. akt II SA/Op 220/17, stwierdzono nieważność uchwały w przedmiocie utworzenia zespołu szkół. Dokonując analizy treści postanowień zaskarżonej uchwały oraz odpowiednich zapisów statutu gminy, Sąd uznał, że wydając uchwałę rada gminy w sposób istotny naruszyła art. 62 ust. 5 w związku z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. nr 256, poz. 2572, z późn. zm. [obecnie Dz. U. z 2016 r. poz. 1943, z późn. zm.]), albowiem w sposób nieuprawniony dokonała połączenia w jeden zespół gimnazjum, trzech szkół podstawowych oraz czterech przedszkoli. Przepis art. 62 ust. 1 ustawy o systemie oświaty dopuszcza możliwość połączenia w zespół tylko szkół różnych typów, a zatem dokonując połączenia w jednym akcie 3 szkół podstawowych i 4 przedszkoli, organ naruszył ww. przepis.

Drogi i koleje

W tej grupie spraw dominowały sprawy związane z orzekaniem przez organy o wynagrodzeniu jednostek wyznaczonych do usuwania z dróg publicznych pojazdów oraz do prowadzenia parkingów dla takich usuniętych pojazdów, co wiąże się z określonymi kosztami. Przykładowo w sprawie o sygn. akt II SAB/Op 86/17 (wyrok z dnia 13 czerwca 2017 r.) wskazano, że podmiot, który pełnił zadania jednostki wyznaczonej do usuwania pojazdów i prowadzenia parkingu może dochodzić w trybie administracyjnym należności z tytułu usunięcia pojazdu i jego przechowania. Przedstawiona konstrukcja stosunku administracyjnoprawnego powstałego, tak jak w niniejszej sprawie, na gruncie poprzedniego stanu prawnego skutkuje z kolei tym, że obecnie to starosta, czy też - jak w niniejszej sprawie - prezydent miasta na prawach powiatu, jest organem właściwym do załatwienia wniosku dotyczącego kosztów usunięcia i przechowania pojazdu. Rozstrzygając o tych kosztach ustawodawca ogólnie jednak wskazał tylko na Skarb Państwa, bez określenia statio fisci. Jednocześnie nie rozstrzygnięto w sposób odmienny niż wskazany w znowelizowanym przepisie art. 130a ust. 10h ustawy Prawo o ruchu drogowym, o organie orzekającym w tego rodzaju przypadkach. Dlatego przyjęć należy, że organem właściwym w sprawie zwrotu wydatków związanych z przechowywaniem pojazdu jest starosta. W ocenie Sądu, właściwość starosty należy przyjąć także wówczas, gdy taki wniosek został złożony przed nowelizacją ustawy do naczelnika urzędu skarbowego, który był wówczas

właściwy do załatwiania spraw kosztów dozoru pojazdu, i gdy wniosek ten nie został przez ten organ załatwiony, a następnie sprawa została przekazana staroście wg właściwości, jak miało to miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Rolnictwo i leśnictwo

W wyroku z dnia 17 sierpnia 2017 r., sygn. akt II SA/Op 252/17, Sąd podniósł, że w granicach obszaru zapowietrzonego wysoce zjadliwą grypą ptaków, wyznaczonego przez organ w § 1 rozporządzenia Powiatowego Lekarza Weterynarii w Kędzierzynie-Koźlu z dnia 3 stycznia 2017 r., nr 1/2017, znalazło się gospodarstwo skarżącego. W konsekwencji, stosownie do art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. z 2014 r. poz. 1539, z późn. zm.), realizując obowiązek w zakresie zwalczania chorób zakaźnych zwierząt, powiatowy lekarz weterynarii uprawniony był do nałożenia na skarżącego w drodze decyzji określonych zakazów i nakazów. Co do ich zakresu i rodzaju Sąd zauważył, że ustawodawca przewidział: w art. 44 ust. 1 pkt 4 ustawy możliwość zabicia lub uboju zwierząt chorych albo zakażonych, podejrzanych o zakażenie lub o chorobę, albo zwierząt z gatunków wrażliwych na daną chorobę zakaźną zwierząt, w art. 44 ust. 1 pkt 5 ustawy możliwość nałożenia nakazu oczyszczenia i odkażenia miejsc oraz środków transportu, a także odkażenia, zniszczenia lub usunięcia w sposób wykluczający niebezpieczeństwo szerzenia się choroby zakaźnej zwierząt środków żywienia zwierząt, ściółki, nawozów naturalnych w rozumieniu przepisów o nawozach i nawożeniu, oraz przedmiotów, z którymi miały kontakt zwierzęta chore, zakażone lub podejrzane o zakażenie lub o chorobę. Sąd uznał, że nałożone na skarżącego nakazy zabicia wszystkich sztuk drobiu z rodzaju: kura, kaczka, gęś, indyk, perliczka, przepiórka, utrzymywanych na terenie jego gospodarstwa, mieszczą się w zakresie kompetencji przyznanych powiatowemu lekarzowi weterynarii w związku z realizacją ustawowego obowiązku zwalczania chorób zakaźnych zwierząt. Uwzględniając ich zakres Sąd dostrzegł, że przepis art. 44 ustawy zawiera katalog nakazów oraz zakazów, spośród których lekarz weterynarii może wybrać te, które w jego ocenie doprowadzą w sposób adekwatny do rodzaju zwierząt i stwierdzonej choroby do jej zwalczania. W tym względzie organ działa w granicach uznania, które w tym przypadku oznacza pewną swobodę organu przy podejmowaniu decyzji, pozwalającą na wybór rozstrzygnięcia, które uważa za najwłaściwsze w świetle realizacji celów określonych

ustawą. Dokonując kontroli decyzji wydanej w tym przedmiocie, Sąd nie ocenia jej z punktu widzenia słuszności i celowości.

Ochrona środowiska

W kontrolowanej sprawie o sygn. akt II SA/Op 452/17 (wyrok z dnia 7 listopada 2017 r.) organ pierwszej instancji udzielił Spółce zezwolenia na zbieranie odpadów - metali oraz odmówił udzielenia zezwolenia na zbieranie odpadów innych niż metal, czyniąc podstawą prawną odmowy przepis art. 46 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1987, z późn. zm.), zgodnie z którym organ odmawia wydania zezwolenia na zbieranie odpadów lub zezwolenia na przetwarzanie odpadów, w przypadku gdy zamierzony sposób gospodarowania odpadami jest niezgodny z przepisami prawa miejscowego. Organy orzekające w tej sprawie przyjęły, że dla terenu objętego planowaną inwestycją zapisy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dopuszczają prowadzenie działalności usługowej polegającej wyłącznie na skupie złomu, a zatem odpady, które nie stanowią odpadów metalowych nie stanowią odpadów, których składowanie jest dopuszczalne. Natomiast Sąd uznał, że z dopuszczonym również na danym terenie prowadzeniem działalności gospodarczej w odniesieniu do stacji demontażu pojazdów wiąże się powstanie przy demontażu pojazdów różnego rodzaju odpadów np.: zużyte opony, odpady z przemysłu gumowego, okładziny hamulcowe, zużyte katalizatory, itp. Skoro plan miejscowy dopuszcza możliwość prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na prowadzeniu stacji demontażu pojazdów, to w konsekwencji dopuszcza również możliwość gromadzenia odpadów powstałych w związku z tą działalnością, innych niż metal.

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 147/17 (wyrok z dnia 5 maja 2017 r.) Sąd podzielił stanowisko samorządowego kolegium odwoławczego, wedle którego odpowiedzialności za dokonanie wycinki drzew bez stosownego zezwolenia nie można przypisać współwłaścicielom nieruchomości, czyli osobom, które wprawdzie były uprawnione do wystąpienia o zezwolenie na dokonanie wycinki, jednak w żaden sposób nie zawiniły w nielegalnej wycince drzew przez przedsiębiorcę przesyłowego. Posiadaczem gruntów znajdujących się pod przebiegającymi przez ww. działkę liniami energetycznymi jest Spółka A, która jako właściciel tych urządzeń ponosi odpowiedzialność za wskazany czyn, bowiem na jej zlecenie inny podmiot dokonał usunięcia przedmiotowych drzew. Ponadto Sąd stwierdził, że - co do zasady - do

postępowañ, które zostały wszczęte, ale niezakończone przed nowelizacją przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2015 r. poz. 1651, z późn. zm.), dokonana ustawą z dnia 25 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o samorządzie gminnym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1045), zastosowanie znajdą przepisy dotychczasowe, tj. w brzmieniu sprzed zmiany. Ustawodawca uczynił wyjątek jedynie dla sytuacji, gdy kara pieniężna na podstawie przepisów nowych byłaby względniejsza niż ta, którą należałoby wymierzyć na podstawie przepisów dotychczasowych. W przypadku postępowania, które wszczęto przed wejściem w życie nowelizacji należy zatem obliczać wysokość kary na podstawie takich przepisów, które będą dla strony względniejsze. Z reguły będzie to zatem kara przewidziana w przepisach nowych. Pozostałe kwestie istotne, w tym dotyczące zasad nakładania kary oraz kręgu podmiotów, na które kara winna być nałożona, rozstrzygać należy na podstawie przepisów dotychczasowych.

W rozpoznawanej sprawie o sygn. akt II SA/Op 195/17 (wyrok z dnia 26 października 2017 r.) Sąd wskazał na konieczność zastosowania obowiązujących od 29 sierpnia 2016 r. przepisów rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 25 sierpnia 2016 r. w sprawie opłat za usunięcie drzew i krzewów (Dz. U. z 2016 r. poz. 1354). Sąd wyjaśnił, że ani w przepisach ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o samorządzie gminnym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1045), ani w przepisach rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 25 sierpnia 2016 r. nie wskazano żadnej reguły międzyczasowej nakazującej zastosowanie przepisów uchylanego rozporządzenia wykonawczego z dnia 13 października 2004 r. do spraw wszczętych i niezakończonych przed wejściem w życie rozporządzenia z dnia 25 sierpnia 2016 r. Natomiast z art. 55 ust. 2 ww. ustawy zmieniającej z dnia 25 czerwca 2015 r. wynika jedynie, że rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 13 października 2004 r. zachowuje moc do dnia wejścia w życie rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 25 sierpnia 2016 r.

W wyroku z dnia 19 października 2017 r., sygn. akt II SA/Op 223/17, Sąd zakwestionował ocenę organu odwoławczego o konieczności uchylecia decyzji organu pierwszej instancji na podstawie art. 138 § 2 K.p.a. tylko z tego powodu, że po wydaniu tej decyzji nastąpiła zmiana przepisów prawa materialnego. Wskazana zmiana przepisów dotyczyła ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Z zaskarżonej decyzji nie wynika jednak, aby samorządowe kolegium odwoławcze ustaliło, że zmiana stanu prawnego, jaka nastąpiła

z dniem 1 stycznia 2017 r., na podstawie ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1936), zwanej ustawą zmieniającą, wymagała przeprowadzenia ponownie postępowania wyjaśniającego przez organ pierwszej instancji w zakresie mającym istotny wpływ na podjęcie rozstrzygnięcia w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań. Ponadto Sąd zwrócił uwagę, że decyzja organu pierwszej instancji wydana została przed wejściem w życie ustawy nowelizującej, wobec czego przy wydaniu decyzji przez ten organ nie mogły znajdować zastosowania przepisy ustawy w nowym brzmieniu, a także przepisy art. 6 ust. 2 i ust. 4 ustawy nowelizującej. Kolegium uznało, że w przedmiotowej sprawie zaistniał stan faktyczny objęty hipotezą normy międzyczasowej ustalonej w art. 6 ust. 2 ustawy nowelizującej, zgodnie z którym do spraw wszczętych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1, dla których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przedłożono raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko lub wydano postanowienie określające zakres raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, stosuje się przepisy dotychczasowe. Z art. 6 ust. 4 tej ustawy wynika natomiast, że w przypadkach, o których mowa w ust. 2 i 3, przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą oraz art. 15 ust. 9 ustawy zmienianej w art. 3 stosuje się wyłącznie na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia. Skoro w okolicznościach sprawy skarżąca nie złożyła wniosku, o którym mowa w art. 6 ust. 4 ustawy nowelizującej, to istniało domniemanie stosowania w sprawie przepisów dotychczasowych ustawy. Z kolei samo obalenie takiego domniemania i ustalenie woli strony co do stosowania znowelizowanych przepisów ustawy, nie wymagało ponownego wyjaśnienia sprawy przez organ pierwszej instancji w zakresie mającym istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Pomoc europejska dla przedsiębiorców

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 572/16 (wyrok z dnia 30 stycznia 2017 r.) kwestią sporną była odmowa przyznania skarżącemu płatności dla obszarów z ograniczeniami naturalnymi lub innymi szczególnymi ograniczeniami (ONW) w strefie nizinnej I, z sankcjami wieloletnimi, na skutek zgłoszenia do płatności ONW działek rolnych położonych na terenach, które nie zostały objęte wykazem zawartym w rozporządzeniu ONW. Wbrew zarzutom skarżącego, Sąd uznał, że zgłoszenia do płatności ONW

działek rolnych położonych na terenach spoza wykazu obszarów ONW, nie można uznać jako nienaruszającego kryteriów kwalifikowalności. Skoro skarżący świadomie zadeklarował do płatności działki rolne nie objęte obszarem ONW, a fakt ten stwierdzono dopiero w kontroli administracyjnej, brak było podstaw do odstąpienia od zastosowania kary administracyjnej. Sąd podkreślił, że doniosłość prawna złożonego wniosku o płatność ONW polega m.in. na tym, że we wniosku tym skarżący własnoręcznym podpisem potwierdził prawdziwość podanych danych oraz oświadczył, iż znane mu są zasady przyznawania płatności oraz pomocy finansowej objętych wnioskiem o przyznanie płatności. Ponadto Sąd nie zgodził się ze skarżącym, że w okolicznościach sprawy mamy do czynienia z „oczywistą omyłką”. O oczywistym błędzie, o którym mowa w art. 4 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 809/2014 z dnia 17 lipca 2014 r. ustanawiającego zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli, środków rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności (Dz.U.UE.L.2014.227.69), można mówić wtedy, gdy - bez żadnych dodatkowych informacji od wnioskodawcy, bądź konfrontacji z innymi dokumentami - istnieje możliwość wykrycia niespójności (przeoczeń) kolejnych pozycji wniosku, a taka sytuacja nie wystąpiła w kontrolowanej sprawie. Poza tym, w świetle deklaracji skarżącego, pominięcie wykazanych do płatności ONW działek rolnych całkowicie zmieniłoby treść merytoryczną jego wniosku.

Sprawa o sygn. akt II SA/Op 122/17 (wyrok z dnia 9 maja 2017 r.) dotyczyła przyznania płatności rolnośrodowiskowej na rok 2014 w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013, w przypadku przeniesienia posiadania gospodarstwa rolnego lub jego części. Organy obu instancji zgodnie uznały, że skarżący przejął posiadanie gruntów rolnych 18 września 2014 r., natomiast wniosek transferowy wpłynął do organu w dniu 29 stycznia 2015 r., co spowodowało, że nie został dochowany wymagany termin 3 miesięcy na jego złożenie. Powyższe zaś skutkowało odmową przyznania wnioskowanej płatności. Z kolei skarżący uważał, że datą objęcia gospodarstwa rolnego w posiadanie był dzień 15 listopada 2014 r. Wówczas bowiem zgłosił się do ubezpieczenia społecznego rolników. Odnosząc się do tak zarysowanego sporu, Sąd nie podzielił stanowiska skarżącego i wskazał, że § 32 ust. 6 w zw. z § 29 ust. 5 pkt 1 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 13 marca 2013 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania „Program rolnośrodowiskowy” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 (Dz. U. z 2013 r. poz. 361,

z późn. zm.) w sposób jasny formułuje warunek, aby przeniesienie posiadania nastąpiło nie w jakikolwiek sposób, w tym w drodze czynności faktycznych, lecz na podstawie umowy sprzedaży lub innej umowy. Skoro zatem przeniesienie posiadania gruntów następuje w sposób sformalizowany, to nie mogą o tym decydować okoliczności faktyczne podnoszone w skardze. Sąd nie uwzględnił więc argumentacji skarżącego, że datą objęcia gruntów w posiadanie był dzień rejestracji w KRUS.

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 283/17 (wyrok z dnia 28 września 2017 r.) dotyczącej odmowy przyznania płatności bezpośrednich w przypadku śmierci rolnika, Sąd nie podzielił stanowiska skarżącego o możliwości złożenia wniosku transferowego dopiero po wydaniu prawomocnego postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku. W tym zakresie Sąd wskazał na art. 27 ust. 4 ustawy z dnia 5 lutego 2015 r. o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego (Dz. U. z 2015 r. poz. 1551, z późn. zm. [obecnie: Dz. U. z 2017 r. poz. 278]), który dopuszcza nie tylko możliwość dołączenia przez spadkobiercę do wniosku transferowego prawomocnego postanowienia sądu o stwierdzeniu nabycia spadku (pkt 1), ale w sytuacji gdy nie zostało zakończone postępowanie sądowe o stwierdzenie nabycia spadku - zaświadczenia sądu o zarejestrowaniu wniosku o stwierdzenie nabycia spadku albo kopii wniosku o stwierdzenie nabycia spadku (pkt 2 lit. a) i lit. b)). W tym ostatnim przypadku wnioskodawca składa prawomocne postanowienie sądu o stwierdzeniu nabycia spadku w terminie 21 dni od dnia uprawomocnienia się tego postanowienia. Sąd podkreślił, że dokumenty, o których mowa w art. 27 ust. 4 ww. ustawy potwierdzają jedynie fakt bycia przez daną osobę spadkobiercą. Natomiast zdarzeniem prawnym powodującym przejście praw i obowiązków zmarłego na spadkobiercę jest śmierć spadkodawcy (otwarcie spadku) i z tą chwilą - stosownie do art. 925 K.c. - spadkobierca nabywa spadek. Wejście przez spadkobiercę w ogół praw i obowiązków zmarłego następuje zatem z mocy prawa.

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 603/16 (wyrok z dnia 27 kwietnia 2017 r.) dotyczącej zwrotu części dofinansowania przyznanego w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego dla Województwa Opolskiego na lata 2007-2013, Sąd podzielił stanowisko organu, że postawienie w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego warunku w postaci legitymowania się aktualnym odpisem z właściwego rejestru albo aktualnym zaświadczeniem o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, które potwierdzają, iż wykonawca ma „uprawnienie do wykonywania określonej działalności lub czynności odpowiadającej przedmiotowi zamówienia”, świadczy o wystąpieniu nieprawidłowości w rozumieniu art. 2 pkt 7 rozporządzenia

Rady (WE) 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz.U.U.E.L.2006.210.25). W realiach sprawy nieuprawnione było żądanie, aby profil działania wykonawcy wynikający z przedłożonych dokumentów dotyczących wpisu do właściwego rejestru - odpowiadał przedmiotowi zamówienia. Przedmiot i rodzaj zamówienia stanowiły bowiem w praktyce roboty budowlane, które nie wymagały ani licencji, ani koncesji. Nie miało więc znaczenia, czy ewentualny wykonawca będzie posiadał stosowny wpis do ewidencji (rejestru) działalności gospodarczej.

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 113/17 (wyrok z dnia 11 maja 2017 r.) ze skargi Spółki na rozstrzygnięcie protestu Zarządu Województwa Opolskiego w przedmiocie dofinansowania projektu złożonego w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Opolskiego na lata 2014-2020, Sąd dostrzegł, że użyte w piśmie Opolskiego Centrum Rozwoju Gospodarki - Instytucji Pośredniczącej (OCRG) sformułowanie, iż wniosek skarżącej z uwagi na niespełnienie kryteriów merytorycznych zostaje odrzucony, było niewłaściwe. W ustawie z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U. z 2016 r. poz. 217, z późn. zm.), podobnie jak w Regulaminie konkursu, brak jest bowiem pojęcia odrzucenia wniosku. Prawodawca w art. 53 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy wyraźnie stanowi o negatywnej ocenie projektu, którą jest ocena w zakresie spełniania przez projekt kryteriów wyboru projektów, w ramach której projekt nie uzyskał wymaganej liczby punktów lub nie spełnił kryteriów wyboru projektów, na skutek czego nie może być wybrany do dofinansowania albo skierowany do kolejnego etapu oceny. Również w Regulaminie konkursu wprowadzono pojęcie oceny negatywnej projektu, w przypadku gdy projekt nie spełnia wszystkich bezwzględnych kryteriów merytorycznych. Zdaniem Sądu, wskazany błąd OCRG nie miał jednak wpływu na wynik kontrolowanej sprawy, ponieważ z uzasadnienia pisma informującego o niespełnieniu przez wniosek kryterium merytorycznego wyraźnie wynikało, że projekt ten został oceniony negatywnie. Ponadto błąd ten został konwalidowany przez Instytucję Zarządzającą, która prawidłowo w swoim rozstrzygnięciu powołała pojęcie negatywnej oceny projektu.

Wyrokiem z dnia 23 maja 2017 r., sygn. akt II SA/Op 151/17, Sąd oddalając skargę gminy na czynność Zarządu Województwa Opolskiego w przedmiocie odmowy przyznania pomocy finansowej w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014-2020, podkreślił, że przepisy rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju

Wsi z dnia 14 lipca 2016 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania oraz wypłaty pomocy finansowej na operacje typu „Gospodarka wodno-ściekowa” w ramach poddziałania „Wsparcie inwestycji związanych z tworzeniem, ulepszaniem lub rozbudową wszystkich rodzajów małej infrastruktury, w tym inwestycji w energię odnawialną i w oszczędzanie energii” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014-2020 (Dz. U. z 2016 r. poz. 1182), zwanego rozporządzeniem, wskazują jednoznacznie, iż ustalając liczbę punktów organ konfrontuje treść wniosku z przedłożoną dokumentacją, przyporządkowując określoną liczbę punktów do poszczególnych kryteriów, wymienionych w § 11 ust. 4 i 5 rozporządzenia. Organ nie prowadzi natomiast samodzielnie postępowania wyjaśniającego, czy spełnione są te kryteria wyboru operacji przewidziane rozporządzeniem, których wnioskodawca nie wskazał we wniosku, albo nie udokumentował w odpowiedni sposób. Skoro wniosek o przyznanie pomocy nie zawierał danych niezbędnych do ustalenia liczby punktów za kryterium określone w § 11 ust. 4 pkt 3 rozporządzenia i nie dołączono również wymaganych dokumentów w tym zakresie, to była to podstawa do nieprzyznania punktacji za powyższe kryterium. Organ był związany wnioskiem strony i przy dokonywaniu sformalizowanej oceny na podstawie treści wniosku oraz w świetle przedłożonych dokumentów brak było podstaw do prowadzenia postępowania wyjaśniającego w zakresie okoliczności wykraczających poza merytoryczną treść wniosku oraz do samodzielnej oceny kwestii zagrożenia nieosiągnięcia celów środowiskowych przez jednolitą część wód powierzchniowych, wbrew zapisom zawartym w zaktualizowanym Programie wodno-środowiskowym kraju, opracowanym przez wyspecjalizowane organy.

W kontrolowanej sprawie o sygn. akt II SA/Op 187/17 (wyrok z dnia 25 maja 2017 r.) Sąd zakwestionował prawidłowość takiego rozstrzygnięcia wniesionego przez Spółkę protestu, który polegał na przytoczeniu przez IZ uzasadnienia dwóch oceniających oraz ogólnego wniosku, iż ocena projektu została szczegółowo i obszernie udokumentowana w listach sprawdzających, wobec czego nie ma podstaw do kwestionowania jej zasadności. W przekonaniu Sądu, zaakceptowanie poglądów oceniających, bez jakiegokolwiek ich weryfikacji, nie świadczy o rozpatrzeniu protestu przez uprawniony do tego organ. Ponadto brak dostępu do list sprawdzających uniemożliwił Spółce odniesienie się do argumentacji tam przedstawionej. Sąd zaznaczył, że polemika w zakresie przyczyn negatywnego załatwienia wniosku powinna dotyczyć stanowiska organu, którego to stanowiska jednak w okolicznościach sprawy zabrakło.

W realiach sprawy o sygn. akt II SA/Op 310/17 (wyrok z dnia 17 sierpnia 2017 r.), Sąd uznał, że właściwy organ Stowarzyszenia w ramach oceny kryterium „Innowacja”, przekroczył granice interpretacyjne dla definicji innowacyjności, wyznaczonej opisem uszczegóławiającym sporne kryterium. Sąd sformułował ogólną tezę, wedle której w sytuacji, gdy dokumenty nie pozwalały tylko na jedną możliwą interpretację kryterium „Innowacja”, natomiast umożliwiły dokonanie organowi subiektywnej interpretacji, to należało stwierdzić, że doszło do naruszenia zasady przejrzystości, tj. art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U. z 2016 r. poz. 217, z późn. zm.). W przekonaniu Sądu, wszelkie niejasności, czyli nieprawidłowości, które potencjalnie mogą skutkować brakiem umieszczenia projektu na liście projektów wybranych do dofinansowania, należy również traktować jako naruszenie zasady równego dostępu do pomocy.

Sprawy samorządowe

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 118/17 (wyrok z dnia 4 kwietnia 2017 r.) Sąd uchylając zaskarżone rozstrzygnięcie nadzorcze w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego stwierdził, że interpretacja przepisu art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r. poz. 778, z późn. zm.), prowadzi do wniosku, iż stwierdzenie nieważności całej uchwały może mieć miejsce tylko wtedy gdy naruszenia wskazane w tym przepisie odnoszą się do całej uchwały lub przeważającej jej części. Jeśli natomiast naruszenia dotyczą tylko części ustaleń planu, lub znikomej części, to wystarczające jest wyeliminowanie z obrotu prawnego tylko tej części, o ile pozostała niewadliwa część może funkcjonować samodzielnie w obrocie. Zdaniem Sądu, organ nadzoru zobligowany jest do rozważenia czy wskazane było stwierdzenie nieważności planu jedynie w części dotyczącej zapisów, co do których stwierdził wadliwość. W rozpoznawanej sprawie Sąd uznał, że wojewoda nie podał w jaki sposób wadliwość przy stanowieniu zapisów planistycznych dotyczących zauważonych naruszeń wpłynęły na funkcjonowanie zapisów dotyczących pozostałych terenów. Rozważając tę kwestię należało wziąć pod uwagę rozmiar i rangę naruszeń i dokonać oceny tego, czy zapisy planu w zakresie niezgodności ze wskazanymi przepisami są na tyle wadliwe i ściśle związane z przeważającą częścią ustaleń planu, że nie ma możliwości wyeliminowania jedynie postanowień naruszających zasady sporządzania planu, tak by zakres

pozostawionych zapisów planu mógł w sposób określony w obowiązujących przepisach prawa stanowić wyczerpującą i prawidłową regulację odnoszącą się do zagospodarowania przestrzennego pozostałych terenów. Powinien również dokonać analizy czy pozostawienie w mocy pozostałych zapisów planu miejscowego, nie doprowadzi do tego, że uchwała będzie nieczytelna bądź niekompletna. Przesłanki działania organu nadzoru muszą zostać wyrażone wprost i nie mogą być przedmiotem domniemań. Natomiast w sytuacji, gdy organ nadzoru decyduje się na stwierdzenie nieważności poddanej jego kontroli uchwały organu gminy w całości, to uzasadnienie wydanego rozstrzygnięcia nadzorczego powinno przekonywać o sprzeczności z prawem w istotnym zakresie wszystkich (a nie tylko niektórych) postanowień zawartych w uchwale.

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 284/17 (wyrok z dnia 10 sierpnia 2017 r.) Sąd stwierdził, że regulacja zawarta w art. 34 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2016 r. poz. 2147, z późn. zm.) jest wyczerpująca, jeśli chodzi o prawo pierwszeństwa lokatorów na podstawie umowy zawartej na czas nieoznaczony. Przepisy ustawy o gospodarce nieruchomościami wiążą bowiem prawo pierwszeństwa wyłącznie ze spełnieniem przez najemcę kryterium zawarcia umowy najmu zajmowanego lokalu mieszkalnego na czas nieoznaczony i nie zawierają delegacji ustawowej pozwalającej radzie gminy na wprowadzenie w akcie prawa miejscowego dodatkowych kryteriów, a w szczególności rozszerzenia kręgu podmiotów poza wskazany w komentowanym przepisie. Sąd uznał więc, że zamieszczenie w ocenianej uchwale zapisów rozszerzających prawo pierwszeństwa przewidziane w art. 34 ust. 1 pkt 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami, oznacza jednocześnie wyjście poza upoważnienie ustawowe zawarte w art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. a) ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446, z późn. zm.).

W wyroku z dnia 28 listopada 2017 r., sygn. akt II SA/Op 428/17, Sąd stwierdził nieważność uchwały rady miejskiej w przedmiocie przyjęcia zmiany statutu związku powiatowo-gminnego, uznając, że przepisy ustawy o samorządzie gminnym, a także żadne inne przepisy prawa, w tym ustawy o samorządzie powiatowym, nie przewidują upoważnienia do stanowienia takiego rodzaju aktu.

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 595/16 (wyrok z dnia 9 maja 2017 r.) Sąd wyraził pogląd, że odwołanie z funkcji przewodniczącego rady powiatu nie wiąże się ze spełnieniem żadnych materialnych przesłanek, lecz wiąże się ze spełnieniem warunków

formalnych (art. 14 ust. 4 i ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym - Dz. U. z 2016 r. poz. 814, z późn. zm.).

W wyroku z dnia 30 marca 2017 r., sygn. akt II SA/Op 37/17, Sąd wyjaśnił, że okoliczność, iż ustawodawca w treści upoważnienia zawartego w art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2011 r. nr 5, poz. 13 [obecnie Dz. U. z 2016 r. poz. 1867, z późn. zm.]) posłużył się zwrotem nieoznaczonym „uwzględnienie niedyskryminujących zasad” nie oznacza, że organy samorządu terytorialnego mają niczym nieskrępowaną swobodę w stanowieniu prawa miejscowego w oparciu o powyższy przepis. Granice samodzielności działania organów gminy wyznacza legalność działania tych organów, zaś wykonywanie uchwałodawczej działalności rady miasta powinno się odbywać zawsze zgodnie z obowiązującym prawem.

W wyroku z dnia 5 października 2017 r., sygn. akt II SA/Op 196/17, Sąd wyraził pogląd, że celem nowelizacji ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r. poz. 778, z późn. zm.) przez dodanie przepisu art. 37a i art. 37b było wprowadzenie do porządku prawnego takich rozwiązań, które powstrzymają degradację krajobrazu oraz zapewnią jego zachowanie, w szczególności poprzez wprowadzenie możliwości reglamentacji działalności polegającej na instalowaniu tablic i urządzeń reklamowych. Sąd podkreślił, że jednym z rozwiązań służących ochronie krajobrazu miejskiego jest wprowadzenie prawnej możliwości, a nie obowiązku podjęcia przez radę gminy uchwały ustalającej zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń. Dostrzegł też, że art. 37a ww. ustawy nie nakładał na organy obowiązku różnicowania sytuacji właścicieli i operatorów tablic i urządzeń reklamowych, które zostały usytuowane legalnie, a tymi jakie funkcjonują nielegalnie. W realiach rozpoznawanej sprawy Sąd stwierdził, że niewypełnienie upoważnienia wynikającego z art. 37a ust. 9 ustawy nastąpiło na skutek braku regulacji w przedmiocie określenia warunków dostosowania istniejących - w dniu wejścia w życie uchwały krajobrazowej - obiektów małej architektury, ogrodzeń oraz tablic reklamowych i urządzeń reklamowych do zakazów, zasad i warunków w niej określonych.

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 490/17 (wyrok z dnia 14 listopada 2017 r.) Sąd uznał, że zaskarżona uchwała o wygaśnięciu mandatu skarżącego jest zgodna z prawem. Skarżący będąc bowiem radnym, jednocześnie pełnił funkcję członka zarządu w spółce zajmującej się ochroną obiektów jednostki organizacyjnej gminy, kierując jej działalnością. Kierowanie spółką wykonującą odpłatne usługi na rzecz gminy

stanowi wykorzystanie mienia komunalnego gminy w prowadzonej działalności, co z kolei - zdaniem Sądu - obligowało organ gminy do podjęcia przedmiotowej uchwały. Skarżący utracił mandat radnego rady miejskiej z mocy prawa, na skutek naruszenia ustawowego zakazu łączenia mandatu radnego z wykonywaniem działalności określonej w art. 24f ust. 1 ustawy dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446, z późn. zm.).

Pomoc społeczna

W wyroku z dnia 21 marca 2017 r., sygn. akt II SA/Op 81/17, Sąd nie podzielił poglądu organów administracji, że uwzględnienie kosztów z tytułu wydatków ponoszonych na abonament telewizyjny i radiowy na podstawie art. 84 pkt 1 ustawy dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 575, z późn. zm.), determinowane jest wyłącznie nomenklaturą, czyli uzależnione jest jedynie od sposobu określenia tego kosztu na fakturze i - jeśli nie jest on wskazany jako „abonament” - nie podlega refundacji. Zdaniem Sądu, ww. ustawa nie uzależnia możliwości uwzględnienia kosztów z tego tytułu od konkretnego opisu usługi związanej z uprawnieniem do korzystania z przekazu telewizyjnego czy radiowego. Sąd wyjaśnił, że odczytując treść pojęcia „abonament telewizyjny i radiowy” należy uwzględnić definicje słownikowe pojęcia „abonament”, jak również cel przyjętej regulacji. W tym kontekście termin „abonament” oznacza prawo korzystania z czegoś lub otrzymywania czegoś w określonym czasie na podstawie wniesienia opłaty z góry. Natomiast z preambuły ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej wynika, że nadrzędnym celem tej ustawy jest dobro dzieci, które potrzebują szczególnej ochrony i pomocy ze strony dorosłych, środowiska rodzinnego, atmosfery szczęścia, miłości i zrozumienia, w trosce o ich harmonijny rozwój i przyszłą samodzielność życiową, dla zapewnienia ochrony przysługujących im praw i wolności. Nie budzi wątpliwości, że telewizja jest jednym z głównych źródeł zdobywania wiedzy, pogłębiania zainteresowań, a co za tym idzie odgrywa znaczącą rolę w rozwoju dziecka. Zagwarantowanie dziecku dostępu do programów edukacyjnych w telewizji jest zatem wskazane i zasadne. W związku z powyższym użyte w ustawie pojęcie „abonament telewizyjny i radiowy” należy rozumieć szeroko, jako opłatę stałą, za usługę operatora polegającą na umożliwieniu dostępu do przekazu telewizyjnego i radiowego na pewien określony czas, uiszczaną przez abonenta przedterminowo, na podstawie zawartej umowy. Przy czym bez znaczenia dla uwzględnienia poniesionych kosztów pozostaje

poziom i jakość danej usługi, czy też rodzaj operatora świadczącego usługę. W przedmiotowej sprawie świadczeniem takim była usługa określana jako telewizja, za którą skarżący wnosił comiesięczną opłatę w określonej wysokości.

W wyroku z dnia 6 kwietnia 2017 r., sygn. akt II SA/Op 100/17, Sąd wyraził pogląd, że unormowanie zawarte w drugiej części definicji zawartej w art. 2 pkt 16 ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (Dz. U. z 2016 r. poz. 195, z późn. zm.), odnoszącej się do elementów negatywnych, należy interpretować w ten sposób, że jeżeli dziecko zostało ubezwłasnowolnione całkowicie i jego opiekunem prawnym nie są rodzice, to takie dziecko nie wchodzi w skład danej rodziny. Jeżeli natomiast dziecko pozostaje na utrzymaniu rodziców, którzy są równocześnie jego opiekunami prawnymi z uwagi na ubezwłasnowolnienie, to wówczas jest ono uwzględniane w składzie rodziny. W konsekwencji, świadczenie wychowawcze przysługiwać będzie temu z rodziców, który jest opiekunem prawnym ubezwłasnowolnionego i faktycznie sprawuje opiekę nad dzieckiem. Ponadto sytuacja, w jakiej znajduje się rodzina - rodzice wraz z dziećmi, w tym z dzieckiem ubezwłasnowolnionym całkowicie - powinna obligować organy administracji publicznej do szczególnego wsparcia w sprawowaniu opieki nad niepełnosprawnym dzieckiem. Sąd uznał, że wykładnia przyjęta przez organy w rozpoznawanej sprawie jest nieuprawniona i dowolna, a ponadto narusza ona zasadę równości i zasadę demokratycznego państwa prawa (art. 2 i art. 31 Konstytucji RP).

W wyroku z dnia 27 kwietnia 2017 r., sygn. akt II SA/Op 124/17, Sąd stwierdził, że pomimo, iż zgodnie z art. 146 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2016 r. poz. 2171) postępowanie egzekucyjne skierowane do majątku wchodzącego w skład masy upadłości, wszczęte przed dniem ogłoszenia upadłości, ulega zawieszeniu z mocy prawa z dniem ogłoszenia upadłości, a następnie zostaje umorzone z mocy prawa po uprawomocnieniu się postanowienia o ogłoszeniu upadłości, to możliwe jest egzekwowanie należności, w tym świadczeń alimentacyjnych, podlegających zgłoszeniu do masy upadłości. W takim przypadku postępowanie może być prowadzone wyłącznie przeciwko syndykowi masy upadłości, z tym że konieczne jest uzyskanie przeciwko niemu klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 2 K.p.c. Z tych względów, zdaniem Sądu, przyjęcie przez organy, że umorzenie postępowania egzekucyjnego w związku z wszczęciem postępowania upadłościowego wobec dłużnika alimentacyjnego oznacza, że nie zachodzi przesłanka „bezskuteczności egzekucji” jest wadliwe.

Sprawy mieszkaniowe

W wyroku z dnia 24 października 2017 r., sygn. akt II SA/Op 454/17, Sąd stanął na stanowisku, że utrata równoważnika pieniężnego z tytułu braku lokalu mieszkalnego, o którym mowa w art. 178 ust. 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2017 r. poz. 631) może nastąpić, gdy nabywa się tytuł prawny do mieszkania równocześnie z możliwością jego zasiedlenia, czyli z faktem posiadania mieszkania. O możliwości zasiedlenia lokalu mieszkalnego, czy domu, do którego uzyskano tytuł prawny może decydować wiele okoliczności, jak np. zamieszkiwanie zbyt wielu osób, brak zgody pozostałych współwłaścicieli, czy wreszcie warunki techniczne. Skoro ustawodawca określił, że funkcjonariusz ma prawo do lokalu mieszkalnego i to o określonych parametrach, i w określonej odległości od miejsca pełnienia służby, to oznacza, że lokal mieszkalny ma służyć dla właściwego wykonywania służby. Zdaniem Sądu, trudno bowiem mówić o zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych na przykład w sytuacji nabycia domu w budowie czy w stanie surowym, czy też wymagającego remontu w takim zakresie, że bieżące użytkowanie jest niemożliwe.

Ewidencja ludności

W wyroku z dnia 9 maja 2017 r., sygn. akt II SA/Op 4/17, Sąd wyraził pogląd, że dla oceny dobrowolności opuszczenia miejsca pobytu stałego niewątpliwie znaczenie ma zatem wytoczenie powództwa o przywrócenie posiadania lokalu, którą to okoliczność - jako element stanu faktycznego, organy orzekające w przedmiocie wymeldowania winny wziąć pod uwagę, oceniając zaistnienie przesłanek z art. 35 ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2016 r. poz. 722, z późn. zm.). Zdaniem Sądu, dla wyniku tej oceny nie bez znaczenia będzie natomiast to, kiedy powództwo o naruszenie posiadania zostało wytoczone, a w szczególności, czy przed, czy po upływie rocznego terminu, o którym mowa w art. 344 § 2 K.c. oraz czy przed, czy też po wydaniu decyzji w przedmiocie wymeldowania.

Geodezja i kartografia

W wyroku z dnia 30 marca 2017 r., sygn. akt II SA/Op 34/17, Sąd uchylając decyzję w przedmiocie odmowy aktualizacji operatu ewidencji i budynków w zakresie dotyczącym zmiany sposobu użytkowania gruntów z terenów mieszkaniowych na

grunty rolne zabudowane nie podzielił stanowiska organów, że tylko prowadzenie pasieki, która ma ponad 80 rodzin pszczelich może zostać uznane za prowadzenie gospodarstwa rolnego. Sąd zgodził się ze skarżącymi, że w świetle art. 6 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2016 r. poz. 277) za działalność rolniczą rozumie się działalność w zakresie produkcji roślinnej lub zwierzęcej, w tym ogrodniczej, sadowniczej, pszczelarskiej i rybnej, zaś za gospodarstwo rolne każde gospodarstwo służące prowadzeniu działalności rolniczej. Jednakże te ustawowe definicje odnoszą się tylko do tej regulacji ustawowej. Pojęcie gospodarstwa rolnego dookreślone zostało minimalną powierzchnią nieruchomości rolnej, tj. nie mniej niż 1 ha, chyba że dotyczy działu specjalnego. Ustawa z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego, w art. 2 pkt 1 i 2 odsyła w tym zakresie do definicji zawartych w Kodeksie cywilnym. Tym samym dla oceny czy dany grunt wykorzystywany jest rolniczo nie ma znaczenia prawnego, czy pasieka ma 18 rodzin pszczelich czy też nie.

W wyroku z dnia 25 maja 2017 r., sygn. akt II SA/Op 192/17, Sąd stwierdził, że niedopuszczalne jest mieszanie trybów postępowania, tj. traktowanie postępowania wszczętego na wniosek, tak jak postępowania wszczętego z urzędu. Taka sytuacja zaistniała natomiast w rozpoznawanej sprawie, ponieważ w ramach postępowania wnioskowego organ w sposób nieuprawniony przeprowadził postępowanie dotyczące aktualizacji danych ewidencyjnych, które stosownie do art. 24 ust. 2a pkt 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2015 r. poz. 520, z późn. zm.), może być wszczęte tylko z urzędu.

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 12/17 (wyrok z dnia 20 lipca 2017 r.) podstawę rozstrzygnięcia organów stanowiły przepisy art. 262 § 1 pkt 2 i art. 264 K.p.a., które określają zasady rozdziału kosztów postępowania administracyjnego pomiędzy stroną a organ. W świetle tych przepisów, co do zasady, koszty postępowania administracyjnego ponosi organ - w takich granicach, w jakich wypełnia swoje ustawowe obowiązki. Jednakże zgodnie z art. 262 § 1 K.p.a., stroną obciążają te koszty, które wynikły z jej winy (pkt 1), a także zostały poniesione w interesie lub na żądanie strony, a nie wynikają z ustawowego obowiązku organów prowadzących postępowanie (pkt 2). W ocenie Sądu, w rozpoznawanej sprawie organy błędnie uznały, że wystarczającą podstawą ustalenia wysokości kosztów postępowania rozgraniczeniowego jest faktura wystawiona przez geodetę. W postanowieniu organ nie wskazał bowiem dokładnie kosztów poszczególnych czynności geodety i oparł się

wyłącznie na wystawionej przez niego fakturze, opiewającej ogólnie na określoną kwotę.

Uprawnienia do kierowania pojazdami

W wyroku z dnia 17 stycznia 2017 r., sygn. akt II Sa/Op 400/16, Sąd przyjął, że z przepisu art. 102 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz. U. z 2016 r. poz. 627), wynika obowiązek wydania przez organ decyzji o zatrzymaniu prawa jazdy, ale tylko wtedy, jeśli prawidłowo ustalony stan faktyczny sprawy administracyjnej odpowiada hipotezie tej normy, tj. kierujący pojazdem przekroczył dopuszczalną prędkość o więcej niż 50 km/h na obszarze zabudowanym. W sytuacji natomiast, gdy strona na etapie postępowania administracyjnego stawia w tym przedmiocie zarzut, wskazując na toczące się jednocześnie postępowanie karne w związku z odmową przyjęcia mandatu, to wówczas kwestią najistotniejszą dla wydania decyzji o zatrzymaniu prawa jazdy, czyli zastosowania sankcji administracyjnej na podstawie art. 102 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy, jest rozstrzygnięcie tego zarzutu poprzez ustalenie, czy kierujący pojazdem przekroczył dopuszczalną prędkość o więcej niż 50 km/h na obszarze zabudowanym. Natomiast jeżeli organ dysponuje informacją od policji drogowej o przekroczeniu prędkości o więcej niż 50 km/h przez kierującego pojazdem oraz o odmowie przyjęcia przez kierowcę mandatu karnego i w związku z tym o toczącym się postępowaniu karnym, a strona postępowania administracyjnego (kierujący pojazdem) wyraźnie kwestionuje przekroczenie dopuszczalnej prędkości, to w takich okolicznościach rozstrzygnięcia na podstawie art. 102 ust. 1 pkt 4 ustawy organ nie może opierać wyłącznie na przekazanej informacji o przekroczeniu przez stronę prędkości o więcej niż 50 km/h na obszarze zabudowanym.

Kombatanci

W wyroku z dnia 16 marca 2017 r., sygn. akt II SA/Op 625/16, Sąd stwierdził, że kryterium wieku przy przyznawaniu statusu kombatanta nie ma znaczenia normatywnego, bowiem tego rodzaju ograniczenia, czy też warunku nie formułuje obowiązująca ustawa z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1255). Zdaniem Sądu, generalne odwoływanie się do kryterium wiekowego nie może być uznane za wystarczające i stanowić podstawy odmowy uznania z uwagi na

młody wiek, danej działalności za kombatancką bądź równorzędną z kombatancką. A zatem w każdym przypadku wiek osoby ubiegającej się o status kombatancka powinien być indywidualnie rozważany w oparciu o wszechstronną ocenę rodzaju oraz miejsca i czasu działalności danej osoby.

Wywłaszczenia

W wyroku z dnia 11 kwietnia 2017 r., sygn. akt II SA/Op 79/17, Sąd oddalając skargę wyraził pogląd, że dokonując podziału na podstawie art. 95 pkt 8 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U z 2015 r. poz. 1774, z późn. zm.), organ administracji publicznej bada jedynie, czy nieruchomość poddana podziałowi, zgodnie z ww. przepisami, znajduje się na terenie zamkniętym i czy podział nie jest sprzeczny z przepisami odrębnymi. W postępowaniu tym organ nie ocenia natomiast podziału pod kątem wydzielenia nieruchomości z przeznaczeniem na inny cel, w tym pod drogę publiczną. Taki podział wymagałby bowiem sprawdzenia innych kryteriów, a mianowicie zgodności z planem miejscowym a w przypadku jego braku z decyzją lokalizacyjną i przepisami odrębnymi - art. 93 lub 94 ustawy. W rezultacie Sąd zgodził się z organami orzekającymi, że do skutków podziałów dokonanych na podstawie art. 95 pkt 8 ww. ustawy, które są niezależne od ustaleń miejscowego planu zagospodarowania nie można stosować art. 98 ust. 1 ustawy, który związany jest ściśle z trybem podziału zgodnego z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

Działalność gospodarcza

W wyroku z dnia 7 marca 2017 r., sygn. akt II SA/Op 623/16, Sąd nie zgodził się ze stanowiskiem skarżącej, która wskazała na techniczny charakter przepisu przejściowego, tj. art. 138 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 r. nr 201, poz. 1540). W konsekwencji, Sąd uznał, że nienotyfikowanie powyższego przepisu nie może prowadzić do odmowy jego zastosowania w odniesieniu do skarżącej Spółki. Zdaniem Sądu, zasadnie więc uznał organ odwoławczy, że w sytuacji braku wpływu orzeczenia TSUE na treść ostatecznej decyzji nie jest możliwe jej wzruszenie na podstawie art. 240 § 1 pkt 11 O.p., co skutkuje odmową uchylenia decyzji dyrektora izby celnej na podstawie art. 245 § 1 pkt 2 O.p.

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 636/16 (wyrok z dnia 28 marca 2017 r.) Sąd podtrzymał stanowisko, że dla stwierdzenia odpowiedzialności na podstawie art. 89 ust. 1 ustawy o grach hazardowych i istnienia podstaw do nałożenia kary pieniężnej, przewidzianej w art. 89 ust. 2 tej ustawy, nie jest konieczne nawiązywanie wprost do art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy. Jakkolwiek bowiem przepis określający obowiązek dla urządzającego grę pozostaje w związku z przepisem określającym sankcję za jego naruszenie, to jednak art. 89 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 ustawy o grach hazardowych samodzielnie określa działanie mające postać deliktu administracyjnego, podlegającego ustalonej w nim odpowiedzialności administracyjnej. Odpowiedzialność ta nie jest uzależniona od winy i ma charakter obiektywny, a dla jej ustalenia wystarczające jest stwierdzenie naruszenia, o którym mowa w art. 89 ust. 1 pkt 1 lub 2 ustawy o grach hazardowych.

Bezczywność organów

W wyroku z dnia 22 czerwca 2017 r., sygn. akt II SAB/Op 59/17, Sąd stwierdził bezczywność Starosty, która wynikała z błędnego zastosowania przepisu art. 64 § 2 K.p.a., będącego skutkiem wadliwej oceny charakteru ewentualnych braków wniosku o pozwolenie na budowę. Sąd wyjaśnił, że jeżeli wniosek o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę jest niekompletny pod względem formalnoprawnym, wówczas organ powinien wezwać do jego uzupełnienia w trybie art. 64 § 2 K.p.a., natomiast w sytuacji materialnoprawnych braków wniosku powinien zastosować art. 35 ust. 3 Prawa budowlanego, który odnosi się wyłącznie do wad materialnych przedłożonej przez Spółkę dokumentacji, a więc takich, które mogą być sprawdzone i dostrzeżone jedynie na etapie analiz merytorycznych dokonywanych przez organ po wszczęciu postępowania.

W wyroku z dnia 9 listopada 2017 r., sygn. akt II SAB/Op 108/17, Sąd rozpoznając skargę na bezczywność samorządowego kolegium odwoławczego w przedmiocie rozpatrzenia odwołania od decyzji w sprawie zezwolenia na zbieranie odpadów stwierdził, że fakt rozpatrzenia sprawy przez zespół orzekający Kolegium na posiedzeniu, z którego spisany został protokół zawierający stanowisko zespołu orzekającego podpisane przez poszczególnych jego członków, nie jest tożsamy z formalnym wydaniem decyzji w rozumieniu art. 104 w zw. z art. 107 K.p.a. Sąd stanął na stanowisku, że datę wydania decyzji przez organ kolegialny, jakim jest Samorządowe Kolegium Odwoławcze, należy utożsamiać z datą jej sporządzenia, którą

jest dzień podpisania decyzji przez ostatniego członka składu orzekającego. Dopiero od tej chwili decyzja ta wiąże organ.

Zagadnienia procesowe

W wyroku z dnia 9 listopada 2017 r., sygn. akt II SA/Op 341/17, Sąd uchylając decyzję samorządowego kolegium odwoławczego w przedmiocie umorzenia postępowania odwoławczego, stwierdził, że źródłem interesu prawnego mogą być również normy prawa cywilnego. W realiach rozpoznawanej sprawy Sąd przyjął, że interes skarżącej należy wywieść z przysługującego jej prawa użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości, tj. art. 28 K.p.a. w zw. z art. 233 K.c.

W postanowieniu z dnia 28 kwietnia 2017 r., sygn. akt II SA/Op 138/17, Sąd odrzucając skargę, stanął na stanowisku, że wezwanie skarżącej do zapłaty z tytułu opłaty dodatkowej za nieuiszczenie opłaty parkingowej nie stanowi żadnego z aktów lub czynności wymienionych w art. 3 § 2 P.p.s.a. i brak jest przepisu szczególnego, który by przewidywał jego sądową kontrolę.

W postanowieniu z dnia 23 listopada 2017 r., sygn. akt II SA/Op 478/17, Sąd stwierdził, że w art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U. z 2017 r. poz. 1460, z późn. zm.) mowa jest wyłącznie o nieuwzględnieniu protestu, co a contrario oznacza, że ustawa ta nie przewiduje możliwości wniesienia do sądu administracyjnego skargi na pozytywne rozstrzygnięcie protestu, tj. takie, które skutkuje przekazaniem projektu do ponownej oceny.

Funkcjonowanie instytucji postępowania mediacyjnego, uproszczonego i prawa pomocy

W 2017 r. odnotowano wzrost spraw rozstrzygniętych w trybie uproszczonym w porównaniu do poprzednich lat funkcjonowania Sądu. Wzrost ten zapewne jest skutkiem zmiany art. 119 P.p.s.a., wprowadzonej z dniem 15 sierpnia 2015 r. ustawą z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. poz. 658), a także zmiany wprowadzonej z dniem 1 czerwca

2017 r. - ustawą z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r. poz. 935). Mocą regulacji zmieniających, rozszerzono zakres tematyczny spraw mogących stanowić przedmiot rozpoznania na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym.

Rozpoznano 302 sprawy w trybie uproszczonym (w Wydziale I - 129 spraw, a 173 w Wydziale II). We wszystkich sprawach postępowanie wszczęte zostało z urzędu. W 237 sprawach podstawą rozstrzygnięcia był art. 119 pkt 3 P.p.s.a, a w 65 sprawach art. 119 pkt 4 P.p.s.a. Powyższe postępowania zakończyły się w następujący sposób: w 120 sprawach uwzględniono skargi, w 171 sprawach oddalono skargi, a w 11 przypadkach sprawę zakończono w inny sposób, tj. w 8 sprawach odrzucono skargę, a w 3 sprawach umorzono postępowanie sądowe.

Z postępowań wszczętych na skutek wniosków o przyznanie prawa pomocy, wskazać warto natomiast na następujące sprawy:

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 129/17 (postanowienie z dnia 10 maja 2017 r.), o przyznanie prawa pomocy zwrócił się skarżący reprezentowany przez swojego kuratora sądowego oraz sam kurator nie będący stroną w postępowaniu, w imieniu własnym. Wniosek kuratora skarżącego złożony przez niego w imieniu własnym został oddalony. Uzasadniając oddalenie wniosku wskazano, że prawo pomocy nie przysługuje kuratorowi strony skarżącej. Kurator nie jest bowiem stroną postępowania, ani uczestnikiem, działa on jedynie w sprawie na rzecz i w interesie strony skarżącej, nie zaś we własnym imieniu. Z tego względu kurator nie może korzystać z instytucji prawa pomocy w sprawie, w której skarżącym jest jego podopieczny. Może natomiast, działając jako kurator strony skarżącej, wnioskować o przyznanie prawa pomocy jego podopiecznemu, wskazując go, jako wnioskodawcę i podając we wniosku dane dotyczące sytuacji materialnej jego, jako strony skarżącej. Urzędowy formularz wniosku może być podpisany przez pełnomocnika strony skarżącej a zatem taką kompetencję posiada także kurator wyznaczony przez sąd opiekuńczy. Samemu skarżącemu, reprezentowanemu przez kuratora sądowego, przyznano natomiast prawo pomocy w całości.

W tej samej sprawie o sygn. akt II SA/Op 129/17 (postanowienie z dnia 5 października 2017 r.), Sąd odrzucił zażalenie osoby nie będącej stroną postępowania sądowego, która wniosła ten środek zaskarżenia na postanowienie w przedmiocie prawa pomocy. Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie Sąd wskazał, że osobie tej – zwanej: „żałacą”, nie przysługiwało prawo złożenia zażalenia, bowiem nie jest ona stroną niniejszego postępowania sądowego, ani postępowania incydentalnego,

wszczętego na skutek wniosku o przyznanie prawa pomocy złożonego przez inną osobę - skarżącą w sprawie. Sąd uznał, że żaląca nie korzysta z uprawnień przewidzianych dla strony postępowania. Przede wszystkim jednak Sąd podniósł, że przepisy ustawy P.p.s.a., w tym w szczególności art. 260 § 1, 2 i 3 P.p.s.a. i art. 194 § 1 pkt 1-10 P.p.s.a., nie przewidują możliwości złożenia zażalenia na postanowienie wojewódzkiego sądu administracyjnego wydanego na skutek sprzeciwu od postanowienia referendarza. Zdaniem Sądu, tego rodzaju orzeczenie, wydane na podstawie art. 260 P.p.s.a., jest prawomocne i nie służy już od niego żaden środek zaskarżenia.

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 300/16 (postanowienie z dnia 13 listopada 2017 r.) Sąd utrzymał w mocy rozstrzygnięcie referendarza dotyczące pozostawienia wniosku o przyznanie prawa pomocy bez rozpoznania, z uwagi na nieprzedłożenie wniosku na urzędowym formularzu w wyznaczonym przez Sąd terminie 7 dni. Sprawa ta zasługuje na uwagę z tego powodu, że w terminie wyznaczonym do uzupełnienia wniosku, strona wnioskująca złożyła prośbę „o zwolnienie od kosztów sądowych oraz wnioski o przedłużenie wyznaczonego terminu 7 dni do złożenia wniosku o przyznanie prawa pomocy na urzędowym formularzu, do terminu 30 dni”, celem – jak to określił skarżący – „zgromadzenia wiarygodnego materiału dowodowego potwierdzającego rzeczywiste trudności finansowe”. W powstałej sytuacji, referendarz zobligowany był zatem w istocie do odniesienia się do dwóch żądań skarżącego, tj. żądania przedłużenia terminu do złożenia wniosku o przyznanie prawa pomocy na urzędowym formularzu oraz do żądania przedłużenia terminu do uzupełnienia ww. wniosku przez przedłożenie dodatkowych informacji i stosownych dokumentów. Referendarz wyjaśnił więc, że nie można utożsamiać obowiązku złożenia wniosku o przyznanie prawa pomocy na urzędowym formularzu, co reguluje wyżej przywołany art. 252 § 2 P.p.s.a., z obowiązkiem uzupełnienia wniosku w trybie art. 255 P.p.s.a., przez podanie dodatkowych wyjaśnień i złożenie stosownych dokumentów. Referendarz podkreślił, że są to dwa różne rozwiązania procesowe, które posiadają odmienne regulacje prawne i cele, dla których zostały przez ustawodawcę przyjęte. Pierwsze z opisanych, tj. złożenie przez stronę wniosku na urzędowym formularzu jest bezwzględny wymogiem formalnym, warunkującym wszczęcie postępowania w zakresie prawa pomocy. Obarczone jest rygorem przewidzianym w art. 257 P.p.s.a., który ma charakter zobiektywizowany, a termin do uzupełnienia braków formalnych wniosku jest terminem ustawowym i nie może być skracany, ani przedłużany. Zdaniem referendarza, przedłużenie terminu dopuszczalne jest bowiem jedynie w przypadku terminów

sądowych (art. 84 P.p.s.a.), natomiast termin do uzupełnienia braków formalnych wniosku procesowego, jakim jest wniosek o przyznanie prawa pomocy, jest terminem ustawowym wynikającym z art. 49 § 1 w związku z art. 252 § 2 P.p.s.a. Referendarz wskazał przy tym, że uzupełnienie wniosku w trybie art. 255 P.p.s.a. ma charakter postępowania wyjaśniającego, będącego skutkiem ujawnionych na urzędowym formularzu informacji dotyczących sytuacji materialnej strony. Jest ono niejako kolejnym etapem przy rozpoznawaniu wniosku o prawo pomocy. Dopiero bowiem w sytuacji, gdy sąd uzna, że oświadczenie złożone na urzędowym formularzu jest niewystarczające do dokonania oceny rzeczywistego stanu majątkowego, możliwości płatniczych lub stanu rodzinnego ubiegającego się o przyznanie prawa pomocy lub budzi wątpliwości, możliwe jest przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego. Polega ono na wezwaniu wnioskodawcy do złożenia dodatkowego oświadczenia lub przedstawienia dokumentów źródłowych dotyczących jego stanu majątkowego, dochodów lub stanu rodzinnego. W podanych okolicznościach sprawy referendarz pozostawił wniosek o przyznanie prawa pomocy bez rozpoznania, z uwagi na nieprzedłożenie wniosku na urzędowym formularzu w terminie 7 dni. Referendarz stwierdził także, że brak jest podstaw do przedłużenia w sprawie terminu do uzupełnienia wniosku przez złożenie dodatkowych wyjaśnień i stosownych dokumentów w trybie art. 255 P.p.s.a. Skarżący nie złożył bowiem na urzędowym formularzu wniosku o prawo pomocy, a zatem postępowanie z tego wniosku nie zostało skutecznie wszczęte i na tym etapie postępowania, skarżący nie był nawet wzywany o przedłożenie żadnych, dodatkowych wyjaśnień i dokumentów. Jednocześnie referendarz przyjął stanowisko, że pomimo tego, iż przedmiotowe pismo skarżącego nie zostało przez niego podpisane, ten brak formalny pisma nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia wydanego w sprawie, a wzywanie skarżącego do uzupełnienia braku pisma będzie nadmiernym formalizmem. Referendarz uzasadniając swój pogląd stwierdził, że opisane pismo nie wszczyna odrębnego postępowania wpadkowego, odnosi się do wniosku skarżącego o przyznanie prawa pomocy, a do jego treści i zgłoszonych w nim żądań, referendarz odniósł się szczegółowo w opisanym zarządzeniu.

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 59/17 (postanowienie z dnia 28 sierpnia 2017 r.) odmówiono przyznania kosztów nieopłaconej pomocy prawnej adwokatowi ustanowionemu dla skarżącej z urzędu. W sprawie tej na zarządzenie Sądu zawiadomiono właściwą Okręgową Radę Adwokacką, że opinia o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej nie została sporządzona przez pełnomocnika z urzędu z zachowaniem zasad należytej staranności, z uwagi na brak uzasadnienia prawnego

zajętego w niej stanowiska. W tej sytuacji jej odpis nie został przesłany do skarżącej. Referendarz sądowy oddalając wniosek adwokata z urzędu o przyznanie kosztów pomocy prawnej, wskazał, że wynagrodzenie za pomoc prawną przyznaje się za pomoc rzeczywiście udzieloną, a nie za samo przegładanie akt, czy wystosowanie pism do skarżącej. Ponadto wyjaśnił, powołując się na poglądy orzecznictwa i piśmiennictwa, że wniosek pełnomocnika o wynagrodzenie za pomoc prawną, podlega ocenie pod kątem jakości świadczonych usług. Wobec tego wynagrodzenie może być przyznane jedynie, gdy pomoc prawna świadczona jest w sposób profesjonalny, czyli, gdy w treści opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej adwokat zgodnie ze swoją najlepszą wiedzą, poddając analizie przesłanki prawne i faktyczne wydanego wyroku dochodzi do wniosku, że brak jest podstaw do kwestionowania orzeczenia sądu pierwszej instancji, a więc podstaw do sporządzenia i wniesienia skargi kasacyjnej.

W 2017 r., inaczej niż w latach ubiegłych, nie przeprowadzono żadnego postępowania mediacyjnego.

Działalność pozaorzecznicza

- w dniach 20 – 21 marca Prezes WSA w Opolu sędzia NSA Gerard Czech i sędzia WSA Krzysztof Bogusz wzięli udział w spotkaniu konferencyjno-szkoleniowym dla sędziów sądów administracyjnych orzekających w sprawach podatkowych, dotyczącym problematyki związku prawa cywilnego i prawa podatkowego, zorganizowanym w Warszawie przez Izbę Finansową Naczelnego Sądu Administracyjnego;
- w dniach 31 maja – 2 czerwca sędziowie WSA w Opolu wzięli udział w Konferencji szkoleniowej sędziów, referendarzy i asystentów sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu zorganizowanej w Podlesiu przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu;
- w dniach 26 – 27 września Prezes WSA w Opolu Gerard Czech i sędzia WSA Krzysztof Bogusz wzięli udział w spotkaniu konferencyjno-szkoleniowym zorganizowanym przez Izbę Finansową Naczelnego Sądu Administracyjnego dla sędziów sądów administracyjnych orzekających w sprawach podatkowych. Konferencja dotyczyła omówienia problematyki zmian w Kodeksie postępowania administracyjnego i ich wpływu na orzecznictwo w sprawach podatkowych oraz znaczenia orzecznictwa TSUE dla stosowania prawa krajowego;

- 28 września Prezes WSA w Opolu Gerard Czech wziął udział w uroczystych obchodach „100-lecia odrodzonego sądownictwa w Polsce”, zorganizowanych przez Krajową Radę Sądownictwa;
- w dniach 23 – 25 października Prezes WSA w Opolu Gerard Czech wziął udział w konferencji zorganizowanej przez Naczelny Sąd Administracyjny w Józefowie dla Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych;
- w dniu 4 grudnia Prezes WSA w Opolu sędzia NSA Gerard Czech wziął udział w konferencji w 95. rocznicę utworzenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego zorganizowanej w Warszawie przez Naczelny Sąd Administracyjny.

Dane teleadresowe

Prezes WSA w Opolu
sędzia NSA Gerard Czech

Sekretariat Prezesa
Starszy specjalista
Jolanta Hadała
tel. 77-5411-580
fax 77-5411-600
e-mail: sekretariat@opole.wsa.gov.pl

Wiceprezes WSA w Opolu
sędzia WSA Elżbieta Kmieciak
tel. 77-5411-540
fax 77-5411-515
e-mail: wydzial.drugi@opole.wsa.gov.pl

Dyrektor WSA w Opolu
Jan Kansy
tel. 77-5411-580
fax 77-5411-600
e-mail: jan.kansy@opole.wsa.gov.pl

Wydział Informacji Sądowej
Przewodniczący Wydziału - Rzecznik Prasowy
sędzia NSA Jerzy Krupiński
tel. 77-5411-570
fax 77-5411-565
e-mail: jerzy.krupinski@opole.wsa.gov.pl

Kierownik Sekretariatu
Beata Gronowska
tel. 77-5411-560
fax 77-5411-565
e-mail: wis@opole.wsa.gov.pl

Informacja o sprawach w toku
tel. 77-5411-561
tel. 77-5411-562
tel. 77-5411-563
fax 77-5411-565
e-mail: wis@opole.wsa.gov.pl

Informacja o właściwości sądu oraz wnioski dot. działalności sądu

tel. 77-5411-561

tel. 77-5411-562

tel. 77-5411-563

fax 77-5411-565

e-mail: wis@opole.wsa.gov.pl

Biblioteka sądowa

tel. 77-5411-660

e-mail: biblioteka@opole.wsa.gov.pl

Administrator Systemu Informatycznego

Piotr Bunkowski

tel. 77-5411-640

e-mail: informatyka@opole.wsa.gov.pl

I Wydział

Przewodniczący Wydziału

Prezes WSA sędzia NSA Gerard Czech

Kierownik Sekretariatu

Beata Przybyła

tel. 77-5411-520

fax 77-5411-515

e-mail: wydzial.pierwszy@opole.wsa.gov.pl

II Wydział

Przewodniczący Wydziału

Wiceprezes WSA sędzia WSA Elżbieta Kmiecik

Kierownik Sekretariatu

Grażyna Pałys

tel. 77-5411-540

fax 77-5411-515

e-mail: wydzial.drugi@opole.wsa.gov.pl

Oddział Finansowo - Budżetowy

Główny Księgowy

Helena Ruskiewicz

tel. 77-5411-610

e-mail: ksiegowosc@opole.wsa.gov.pl

Główny Specjalista d/s Osobowych

Małgorzata Madera

tel. 77-5411-620

e-mail: kadry@opole.wsa.gov.pl

Oddział Administracyjno - Gospodarczy i Spraw Ogólnych

Kierownik Oddziału

Aleksandra Kowalska-Wnuk

tel. 77-5411-631

fax 77-5411-635

e-mail: sag@opole.wsa.gov.pl

Biuro Podawcze

Starszy Inspektor Sądowy

Małgorzata Cyma

tel. 77-5411-500

fax 77-5411-515

Centrala telefoniczna

tel. 77-5411-500

Wykaz tabel

- I. Ogólny wpływ oraz liczba załatwień skarg w 2016 r. i 2017 r.
- II. Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Opolu w 2016 r. i 2017 r.
- III. Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Opolu w 2016 r. i 2017 r.
- IIIa. Załatwione wyrokiem skargi na akty i inne czynności Dyrektora Izby Skarbowej w Opolu w roku 2017
- IIIb. Załatwione wyrokiem skargi na akty i inne czynności Dyrektora Izby Celnej w Opolu w roku 2017
- IV. Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej w 2016 r. i 2017 r.
- V. Skargi w ujęciu podmiotowym ze względu na osoby skarżące w 2016 r. i 2017 r.
- VI. Udział w postępowaniu pełnomocników w 2016 r. i 2017 r.
- VII. Sprawy niezadowolone w 2016 r. i 2017 r.
- VIII. Terminowość załatwiania spraw w 2016 r. i 2017 r.
- IX. Wpływ i załatwienia skarg na akty i czynności oraz sprzeciwy od decyzji /SA/ w rozbiciu na symbole w 2017 r.
- X. Wpływ i załatwienia skarg na bezczynność i przewlekłość postępowania organów /SAB/ w rozbiciu na symbole w 2017 r.

Tabela I.

Ogólny wpływ oraz liczba załatwień skarg w 2017 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

Wydziały	Rodzaj spraw	Pozostało z roku 2016	Wpływ		Załatwiono				Pozostało na rok 2018
					Na rozprawie		Na posiedzeniu niejawnym		
			2016	2017	2016	2017	2016	2017	
Wydział I	SA	122	514	497	336	270	202	245	104
	SAB	0	9	10	2	1	8	8	1
Wydział II	SA	133	652	633	487	383	169	215	168
	SAB	14	95	150	6	1	81	146	17
Razem		269	1270	1290	831	655	460	614	290

Tabela II.

Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Opolu w 2017 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

SKO w Opolu	Pozostało z roku 2016	Wpływ		Załatwiono wyrokiem									
				Ogółem		Uwzględniono				Oddalono			
		w ujęciu liczbowym				w ujęciu %		w ujęciu liczbowym		w ujęciu %			
		2016	2017	2016	2017	2016	2017	2016	2017	2016	2017	2016	2017
Wydział I	25	61	94	24	65	5	12	20,8	18,5	19	53	79,2	81,5
Wydział II	51	185	230	143	186	37	42	25,9	22,6	106	144	74,1	77,4
Razem	76	246	324	167	251	42	54	25,1	21,5	125	197	74,9	78,5

Tabela III.

Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Opolu w 2017 r. w porównaniu z rokiem poprzednim*

Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Opolu	Pozostało z roku 2016 (Dyrektor Izby Celnej w Opolu i Dyrektor Izby Skarbowej w Opolu)	Wpływ		Załatwiono wyrokiem									
				Ogółem		Uwzględniono				Oddalono			
						w ujęciu liczbowym		w ujęciu %		w ujęciu liczbowym		w ujęciu %	
				2016	2017	2016	2017	2016	2017	2016	2017	2016	2017
Wydział I	73	375	299	287	230	50	51	17,4	22,2	237	179	82,6	77,8
Wydział II	10	158	62	165	20	18	7	10,9	35,0	147	13	89,1	65,0
Razem	83	533	361	452	250	68	58	15,0	23,2	384	192	85,0	76,8

* tabela zawiera dane dotyczące wpływu i załatwień skarg na akty i czynności Dyrektora Izby Skarbowej w Opolu, Dyrektora Izby Celnej w Opolu oraz Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Opolu

Tabela IIIa.

Załatwione wyrokiem skargi na akty i inne czynności Dyrektora Izby Skarbowej w Opolu w roku 2017

Dyrektor Izby Skarbowej w Opolu	Wpływ	Załatwiono wyrokiem		
		Ogółem	Uwzględniono	Oddalono
Wydział I	99	109	24	85
Wydział II	0	0	0	0
Razem	99	109	24	85

Tabela IIIb.

Załatwione wyrokiem skargi na akty i inne czynności Dyrektora Izby Celnej w Opolu w roku 2017

Dyrektor Izby Celnej w Opolu	Wpływ	Załatwiono wyrokiem		
		Ogółem	Uwzględniono	Oddalono
Wydział I	15	19	5	14
Wydział II	17	15	4	11
Razem	32	34	9	25

Tabela IV.

Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej w 2017 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

Województwo opolskie	Pozostało z roku 2016	Wpływ		Załatwiono wyrokiem									
				Ogółem		Uwzględniono				Oddalono			
						w ujęciu liczbowym		w ujęciu %		w ujęciu liczbowym		w ujęciu %	
		2016	2017	2016	2017	2016	2017	2016	2017	2016	2017	2016	2017
Wydział I	1	1	2	0	3	0	3	0,0	100,0	0	0	0,0	0,0
Wydział II	34	148	184	117	136	41	60	35,0	44,1	76	76	65,0	55,9
Razem	35	149	186	117	139	41	63	35,0	45,3	76	76	65,0	54,7

Tabela V.

Skargi w ujęciu podmiotowym ze względu na osoby skarżące w 2017 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

Liczba skarg wnoszonych przez	Wydział I		Wydział II		Razem	
	2016	2017	2016	2017	2016	2017
Osoby fizyczne	346	318	541	637	887	955
Osoby prawne	174	184	190	128	364	312
Organizacje społeczne	3	5	14	16	17	21
Prokuratorów	0	0	5	1	5	1
Rzecznika Praw Obywatelskich	0	0	2	2	2	2

W 2017 r. w jednej sprawie skargę złożyli jednocześnie osoba fizyczna i Rzecznik Praw Obywatelskich

Tabela VI.

Udział w postępowaniu pełnomocników w 2017 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

Udział w postępowaniu	Wydział I w liczbach		Wydział II w liczbach		Razem	
	2016	2017	2016	2017	2016	2017
Pełnomocników administracji państwowej	228	205	310	310	538	515
Adwokatów jako pełnomocników skarżących i uczestników postępowania	80	75	177	122	257	197
Radców prawnych jako pełnomocników skarżących i uczestników postępowania	103	94	292	304	395	398
Doradców podatkowych	131	169	0	0	131	169
Rzeczników patentowych	0	0	0	0	0	0
Prokuratorów	0	0	2	1	2	1
Rzecznika Praw Obywatelskich	0	0	1	2	1	2

Tabela VII.
Sprawy niezadowolone

Rodzaj sprawy	Wydział	Liczba spraw niezadowolonych pozostających od daty pierwszego wpływu skargi do sądu									
		powyżej 3 do 6 miesięcy		powyżej 6 do 12 miesięcy		powyżej 12 miesięcy do 2 lat		powyżej 2 do 3 lat		powyżej 3 lat	
		2016	2017	2016	2017	2016	2017	2016	2017	2016	2017
SA	I	9	31	10	7	3	7	1	3	1	1
	II	19	47	7	10	3	3	0	0	0	0
Razem		28	78	17	17	6	10	1	3	1	1
SAB	I	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0
	II	3	4	0	0	0	0	0	0	0	0
Razem		3	5	0	0	0	0	0	0	0	0

Tabela VIII.
Terminowość załatwiania spraw

Rodzaj sprawy	Wydział	Od daty wpływu sprawy w danym lub poprzednim okresie sprawozdawczym do jej załatwienia upłynął okres													
		do 2 miesięcy		powyżej 2 do 3 miesięcy		powyżej 3 do 4 miesięcy		powyżej 4 do 6 miesięcy		powyżej 6 do 12 miesięcy		powyżej 12 do 24 miesięcy		powyżej 24 miesięcy	
		2016	2017	2016	2017	2016	2017	2016	2017	2016	2017	2016	2017	2016	2017
SA	I	181	243	116	126	51	61	132	51	58	33	0	1	0	0
	II	205	256	164	169	103	87	125	58	58	23	1	2	0	3
Razem		386	499	280	295	154	148	257	109	116	56	1	3	0	3
SAB	I	2	8	5	1	0	0	3	0	0	0	0	0	0	0
	II	60	111	13	17	6	10	7	8	1	1	0	0	0	0
Razem		62	119	18	18	6	10	10	8	1	1	0	0	0	0

Tabela IX

Wpływ i załatwienie skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji /SA/ w rozbiu na symbole w 2017 r.

Symbol sprawy	Opis symbolu, przedmioty spraw w ramach symbolu	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło		Z A Ł A T W I O N O										Pozostało na następny okres
			razem	w tym ponownie wpisane	N a r o z p r a w i e					Na posiedzeniu niejawnym					
					Łącznie /suma rubryk 7 i 12/	Ogółem /suma rubryk 8 - 11/	Uwzględniono skargę/sprzeciw	Oddalono skargę/sprzeciw	Odrzucono skargę/sprzeciw	W inny sposób	Ogółem	w tym			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	22	113	3	111	73	31	38	4	0	38	2	11	19	24
602	Ceny, opłaty, stawki taryfowe, nie objęte symbolem 611		1		1	1	1								0
603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	15	86	2	71	37	8	29	0	0	34	13	6	11	30
604	Działalność gospodarcza, w tym z udziałem podmiotów zagranicznych	10	19	3	29	16	4	12	0	0	13	0	0	13	0
605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	3	6	0	8	3	1	1	0	1	5	0	0	4	1
607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	3	8	0	7	4	2	2	0	0	3	0	1	1	4
609	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę	0	1	0	1	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0
611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	107	466	8	473	238	51	183	0	4	235	20	105	103	100
612	Sprawy geodezji i kartografii	0	18	1	17	11	4	7	0	0	6	1	2	3	1
613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	4	28	1	28	20	7	12	1	0	8	0	1	5	4
614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczo-rozwojowa i archiwa	4	17	0	14	9	4	4	1	0	5	0	1	2	7
615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	9	40	1	39	20	6	10	4	0	19	0	4	14	10
616	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt	2	14	0	13	8	2	5	1	0	5	0	3	2	3
618	Wywłaszczenie i zwrot nieruchomości	0	9	0	9	5	2	3	0	0	4	2	1	1	0
619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	0	46	0	11	4	4	0	0	0	7	0	0	3	35
620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	6	12	0	12	10	8	2	0	0	2	1	0	1	6
621	Sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe	2	13	0	13	11	1	9	0	1	2	1	0	1	2
624	Powszechny obowiązek obrony kraju	0	6	0	6	6	5	1	0	0	0	0	0	0	0
626	Ustrój samorządu terytorialnego, w tym referendum gminne	4	5	0	8	4	2	2	0	0	4	0	0	4	1
630	Obrót towarami z zagranicą, należności celne i ochrona przed nadmiernym przywozem towaru na obszar celnicy Unii Europejskiej	4	1	0	4	4	4	0	0	0	0	0	0	0	1
631	Wytwarzanie i obrót bronią i materiałami wybuchowymi	0	1	0	1	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0
632	Pomoc społeczna	24	94	1	98	74	7	67	0	0	24	1	9	10	20
633	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	2	16	1	17	11	4	7	0	0	6	0	0	3	1
634	Sprawy kombatanatów, świadczenia z tytułu pracy przymusowej	2	3	0	4	4	1	3	0	0	0	0	0	0	1
645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 637 oraz od 646 - 655	4	22		21	2		2			19	3		16	5
648	Sprawy z zakresu informacji publicznej, prawa prasowego, ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego	0	11	0	8	6	3	2	0	1	2	0	0	2	3
652	Sprawy ubezpieczeń zdrowotnych	1	2		1	1	1								2
653	Środki publiczne nie objęte innymi symbolami	11	29	5	37	27	14	11	0	2	10	0	0	8	3
655	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	16	43	4	51	43	19	23	1	0	8	0	2	3	8
Ogółem główne symbole 601-637 i 645-655		255	1 130	30	1 113	653	197	435	12	9	460	44	146	230	272

Tabela X

Wpływ i załatwienie skarg na bezczynność i przewlekłe postępowanie organów /SAB/ w rozbiciu na symbole w 2017 r.

Symbol sprawy	Opis symbolu, przedmioty spraw w ramach symbolu	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło		Z A Ł A T W I O N O										Pozostało na następny okres
			razem	w tym ponownie wpisane	N a r o z p r a w i e					Na posiedzeniu niejawnym					
					Łącznie /suma rubryk 7 i 12/	Ogółem /suma rubryk 8 - 11/	Uwzględniono skargę	Oddalono skargę	Odrzucono skargę	W inny sposób	Ogółem	w tym			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	1	21	0	20	0	0	0	0	0	20	17	1	2	2
603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	0	48	0	48	0	0	0	0	0	48	32	15	1	0
605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	0	1	1	1	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0
607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	0	3	0	3	0	0	0	0	0	3	1	0	2	0
611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	0	9	0	8	1	0	1	0	0	7	0	1	6	1
612	Sprawy geodezji i kartografii	0	3	0	3	0	0	0	0	0	3	2	0	1	0
613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	2	4	0	6	0	0	0	0	0	6	4	0	2	0
614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczorozwojowa i archiwa	0	1	1	1	0	0	0	0	0	1	0	1	0	0
615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	0	2	0	2	0	0	0	0	0	2	0	0	2	0
619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	1	9	0	4	0	0	0	0	0	4	1	0	3	6
620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	1	1	0	2	0	0	0	0	0	2	0	1	1	0
621	Sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe	0	3	1	2	0	0	0	0	0	2	0	0	1	1
631	Wytwarzanie i obrót bronią i materiałami wybuchowymi	0	1	0	1	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0
632	Pomoc społeczna	1	11	2	8	0	0	0	0	0	8	2	3	3	4
633	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	0	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1
645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 637 oraz od 646 - 655	1	5	1	4	0					4			4	2
648	Sprawy z zakresu informacji publicznej, prawa prasowego, ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego	7	36	0	42	1	0	1	0	0	41	18	5	12	1
653	Środki publiczne nie objęte innymi symbolami	0	1	0	1	0	0	0	0	0	1	1	0	0	0
Ogółem główne symbole 601-637 i 645-655		14	160	7	156	2	0	2	0	0	154	78	27	41	18